De vyerighe liefde vande Godinne Venus,

tot den Jonghelingh

ADONIS.

Beschreven door den Hoochgeleer-
den Ovidius Nason in het 10. Boeck/
zijner herscheppinghe.

In welcke veel schoone Spreucken, Exempelen, ende
leeringhen te vinden zijn.

In Neerduytsch Rijm ghestelt tot het eerste schey-
den van Adonis, door een beminder der Reden-konst.
Ende nu geeyndicht door

I. W. vander Niss.

IN 'SGRAVEN-HAGE,
By Aert Meuris Boeck-verkooper, inde Pape-straet
in den Bybel. Anno 1621. *Met konsent.*

DEDICATIE.

Aenden E. Voorsienighen ende seer Discreten Esaau Geubel, Kamer-bewaerder der Reken-Kamer des Graeslickheyts van Hollandt, mijnen beminden Cosijn.

GROOTGVNSTIGHE.

Ck hebbe niet konnen nae laten, merckende in uwe E. yet wes meer als gemeene begheerlickheydt ofte curieusiteyt tot onse vrije Redenrijcke konste. Dit gheringh ongheschickt, doch vermaeckelijck debat van Lust en Liefde aen uwer E. te addresseren, om daer mede als uwe E. gheen andere occupatie en quelde, sijnen geest een weynich in te vermaecken, hoewel inde selve niet en kan ghevonden worden, de hoochgheachte ende scherpe Redenrijcke Spreucken ofte alegatien van Homero ofte de gheleertheyt van Cicero, maer alleenlijck de slechte eenvoudige cours van onse platte Nederlandtsche Rijmdichte gestelt, op eene Fransche ofte vrije inde Duyts geseyde mate, waer in uwe E. kan speuren het hitsich versoeck der brandender Liefden aen onse jeucht, de goede bewijs-redenen vande selve om ons tot haer voornemen te trecken, de reden ter contrarien met eenighe andere Moraelsche Discourssen ende Exempelen, ten anderen oock de groote obstinaetheyt vande jeucht, ten lesten de

droeve

droeve ende wreede Iacht van het Swijn, het ſterven ende transſormeren vande jeucht des weerelts, 'twelck uwe E. wort aenghewesen, door den Recht-wijsen ende Hoochgheleerden Poeet Ovidius Nasonis, in sijne Transformatie ghestelt onder den naem Venus ende Adonis, ghelijck uwe E. uyt het vervolch van desen sult moghen vinden ende verstaen. Bevelende

Vwer E.

Inde ghenadighe bescherminghe des
Alderhoochsten blijvende.

Vwer E.

Gantsch gheneychden ende goetwilligen
Cosijn naer vermoghen.

J. W. vander Niß.

SON-

SONNET.

Over *Venus* luſt, tot den Ionghelingh *Adonis.*

DEs geeſts *vermakelickheyt is alleen het* doorſoecken,
Van' tgheen Natuer en wet tot' smenſchen beſten keert.
Ghelick ons den Autheur *van deſe ſchriften leert,*
Ghetrocken uyt den Hooch-vermaerden Naſons *Boecken.*

Hier toont hy, hoe de luſt *haer ſelven derft verkloecken,*
Om onder naem van Liefd' *te volghen 'swerrelts jeucht,*
En met beveynſde min verheft luſts *hoochſte vreucht*
Met ſoo vyerighe begheert, dat jeucht die gaet vervloecken.

Vrou Venus *door de* luſt *haer ſelf beſetten laet,*
Door Adonis *gheſicht, verblindt door vreemde* Liefde,
Dat ſy komt in wanhoop, en buyten alle raedt:

Om dat hy haren wil noch luſt *niet en gheriefde,*
Soo roept ſy om de doodt, 'tenden van haer verdriet,
Hoewel met ſijne doodt, de luſt *haer oock verliet.*

Een en gheen ander.

KLINCK-DICHT.

TRecht heen verstomt ghedicht verstout u in dees tijden,
Nu ghy uyt druck en rouw een van u vrienden siet,
Die 'tHaechs gheslacht verheucht met menich Dicht en Liet,
VVaer door Mercurius sijn broeders doet verblijden.

Tzy dan met vreuchdich loff en roem aen allen zijden,
Van die de deucht bemint en' tquaet als schadich vliet,
Oock die de liefde recht bekent en wellust niet,
Als ons dees' Poesi seer aerdich doet belijden.

Door-leest dit met verstandt, let wel op het besluyt
Van Venus stout versoeck, hoe sy uyt alle hoecken
Haer reden tsamen haelt, Adonis kompter uyt.

Al is hy ongheleert in lust of minne Boecken,
Hy toont hem vol stant-vast, doch 'tSwijn int eynd' hem doodt,
Ghelijck ons vander Nils door 'sGEESTS doorsoeck ontbloot.

Mijn gheluck slaept noch.

Aen

Aen den Goetwilligen Leser.

EErwaerdighe ende beminde Leser, de Philosophen ende Poëten ghetracht hebbende, den Mensche te onderwijsen met voorstellinghen van ghschiede ofte noch te geschiedene Historien, 'tzy van persoonen die waerdich waren naerghevolcht, omme hare deucht ende wel-leven, als oock met voorstellinghe van persoonen, die om de rechte contrarieteyt van dien in aller manieren behoorden, (jae nootsaeckelijck moeten) ghehaet worden, vande welcke men vele ende verscheyden exempelen soude konnen verhalen, maer onnoodich, alsoo d'ervarentheyt het selve daghelijcx mede-brenght. Waer toe sy hebben ghebruyckt de Heydensche Goden, (alsoo sy vervreemt zijnde vande kennisse des waerachtighen Gods) de selve den mensche voorstelden als yets vermoghende, om den mensche die uytter Naturen tot alle onghebondentheyt ende boosheyt is gheneghen, door voorstellinghe vande punitien ende straffen die den quaet doende mensche wert bereydt, te trecken tot het goet-doen ende wel-leven, ghebruyckende oock menichmael Disputatien ende Dialogen om het selve te beweeren. Onder welcke dese naevolghende Historie niet en is eene vande gheringhste ons voorghestelt, ende beschreven door den Wijtvermaerden Poeet Ovidius Nasonis, in sijn vijfde Boeck der transformatien, Debaterende onder den naem van Venus ende Adonis de rechte ende suyvere liefde, teghen de wellusticheyt ende onghereghelde affectie, handelende oock ondertusschen van de exercitie der Iachte, met eenighe andere Moraelsche discourssen, wesende door een Enghels Poeet, eerst in Enghels ende onlanghs door een beminder op Nederduytschen Rijm ghestelt, tot het eerste scheyden van Adonis, ende alsoo ick door lust ghedreven was, om het selve ten eynde te brenghen, hebbe naer mijn vermoghen de Historie gheeyndicht, ende V. L. willen mede deylen, verhoopende het selve eenighe vrucht sal doen om menighe van hare ongeregelde liefde af te trecken. Blijvende altijt

Vwer E. Dienstwillighe

I. W. vander Niss.

So haest de klare Son sijn blinckend' goude stralen
Op 'taetrijck nat bedouwt / heel vroech liet neder-dalen/
Reedt haestelick nae de jacht/ die niet dan jacht en socht/
Dat over-schoone kint Adonis onbedocht/
Hy wist van liefde niet / ten waer van 't Velt te minnen/
En op sijn jaghers tuych te setten al sijn sinnen:
Maer Venus, die door liefd' op hem ontsteecken was/
Quam recht soo sy begheert hem int ghemoet te pas/
Och seyt sy/ schoone Kint noch eens soo schoon int wesen/
Dan al dat alder-schoonst/ ghy die my kont ghenesen/
De velt Goddinnekens al hier op Berch of Dal
Sijn gantsch by u jeucht in schoonheyt niet-met-al;
Komt van u Paert komt af/ komt wilt u neder-setten/
Gheen Dauw/ noch Son/ noch Wint/ noch yet sal u beletten/
Van 1000. wondren sal ick u gaen doen verhael/
En kussen u mijn Lieff soo menich 1000. mael/
Wat hebt ghy dus van noot door Velt en Bosch te rijden/
Veel pijns en onghemack/ om 'tarme Wilt te lyden:
Hier staet een ander Wilt soo vast van u beset/
Dat selfs ghedwonghen is te loopen in u net/
Daer hoeft gheen groote moeyt noch sorghelicke laghen
Als 't Dier int net te zijn/ alleenlick heeft behaghen;
Komt neder van u Paert/ en neemt in u ghewelt
Die in u soete macht seer gaern is ghestelt/
Met dien heeft sy sijn handt ghenomen in haer handen/
Dit was ghelick Yvoir gheset in Peerle banden.
En nu door liefde dul en brandent in begheert/
Heeft stoutelijck hem gheruckt van boven-neer sijn Peert/
Hy die gheheel beschaemt al elders hadt sijn sinnen/
Was root als yver door schaemt/ maer kout als ijs van binnen/
Och waer hy wederom te paert/ hoe sout hy voort
Eer Venus tongh van hem noch eens mocht sijn ghehoort/
Haer over-sachte handt heeft sy niet willen sparen/
Ghesocht de Duyfkens eer op Phaphos Berch te paren/
Maer heeft den leedren riem des Paerts beschuymde toom
Seer haestelick vast ghemaeckt aen een bystaenden boom/
Hoe abel is de liefd' en ras in alle vonden/
Nu staet Adonis Paert aen eenen boom ghebonden/

En nu ontbreeckt alleen dat volghens haer begheert/
Den Meester alsoo vast ghemaeckt wort als zijn Peert/
Op dat sy dan haer werck te bet mach gaen beginnen/
Wat kan de Liefde niet op eenen bot versinnen/
Sy leght hem op het gras/ op syn rugh met ghewelt/
En leert hem hoe sy self waer garen neer-ghevelt.
Soo haest was hy niet neer of sy wast van ghelijcken/
En heeft begost syn Hooft/ syn Hayr/ syn Hals te strijcken/
Maer als hy heel verstoort haer sulcx verboodt te doen/
Soo stopte sy syn mondt seer haestich met een soen/
Ghelijck een gloeyent yser door Venus dick gheraecken/
Verspreyde sich de schaemt op soet Adonis kaecken;
De welcke sy doort nat dat van haer tranen quam/
Niet min heeft uytgheblust alst water doet de vlam/
Daer naer heeft sy den Dauw ghevallen uyt haer ooghen
Met haer blondt krullend Hayr begost weer af te drooghen/
Hy seght sy is te stout/ en wert op haer verstoort/
De rest van haer ghekijf/ wert met een kus versmoort/
Noyt heeft de graghe Valck, van 's vlieghers vuyst ghevlogen/
't Onnoosel Hoen soo seer met klauw en beck ghetoghen/
Gheen Arent heeft syn aes ghegrepen opt soo vast/
Naer dat sy't hongherich soo al vlieghend' hadt verrast
Als Venus die haer lief omhel'end' hadt in banden/
Hem kussend' aen syn Hooft/ syn Mondt/ syn Borst/ syn Handen/
En als hy meenden eens van haer te zijn verlost/
Daer sy lest hadt ghekust/ heeft sy weer eerst begost.
Dus dwinght sy hem met kracht te leggen met de minnen;
Want waer heeft opt ghewelt vermeestert eenighe sinnen.
Hy worstelt teghen haer/ en van vermoeytheyt sucht/
Sy seght al stillekens/ daer heeft noyt beter lucht/
Noyt aenghenamer Dauw/ opt eenighe Bloem doen groeyen
Als doet dien soeten aem/ die uyt dijn mondt komt vloeyen/
Daer van al waer ick out sou krijghen meerder jeucht/
Dan door al 's Hemels Dranck en al der Aerden vreucht/
Nu wert hy heel ghestoort/ en met syn duyster ooghen
Die hem (naer haren sin) als doen veel beter tooghen/
Bewijst dat hy daer is al teghen synen danck/
En hoe onaenghenaem een saeck is haer bedwanck/
Laet gaen (seght hy) waerom belet ghy mijn verlanghen/
En waerom moet ick dus van u hier zijn ghevanghen/
Ontslaet my immers nu/ ick hadde noyt ghedacht
Dat ghy my met ghewelt sout houden van mijn Jacht;
Nochtans noch hout sy aen/ en met de beste reden/
Proeft immers of hy haer langdurighe ghebeden
Int lest niet hooren soud'/ maer neen syn gram ghemoet/
Syn aenghesicht/ syn verw/ seer dick verand'ren doet/

Het Maechden-root daer met hy bloosden van te vooren/
Wert nu doodt-bleeck koleur/ en dan weer root door tooren/
Root schijnt hy haer te zijn in schoonheyt alderbest/
En wert hy weder bleeck/ veel beter wort het lest/
Al waer hy noch soo suer/ wat batet hare sinnen/
En sijn haer eyghen niet/ sy moet/ sy moet hem minnen/
Sy sweert bedrucktelijck by 's Hemels klare licht/
En by de vruchtbaer Aert, daer hy ghestreckt hem richt/
Dat sy haer sachte handt van sijn borst niet sal halen/
Ten sy dat hy haer smert en lijden wil betalen/
En soo ghy wilt/ segt sy/ voor desē groote schult
Alleenlijck met een kus ghy my betalen sult/
Op dese haer beloft heeft hy wat op-ghekeecken/
Ghelijck de Duyckerkens haer hooft uyt 't water steecken/
En trecken dat weer in/ soo haest men op haer siet/
Want haren schuwen aert verdraecht de menschen niet.
Soo heeft hy sich van d'aert een weynich op-geheven/
En maeckt al of hy haer stracx haren Kus wou gheven/
Maer als sy was bereyt haer mont te leggen aen/
Soo keerden hy sich om/ en trock sijn mont van daen/
Den Reyger en heeft noyt (die door der Sonnen stralen/
In Somers heetste tijt sijn adem niet kan halen)
Soo seer sijn drooghe beck te maecken nat ghesocht/
Als Venus die den kus van hem niet hebben mocht/
Sy siet het wel voor haer/ het gheen haer wel sou helpen/
Int water tot de kin/ kan sy haer dorst niet stelpen.
Och segt sy wreede Kint/ hoe kont ghy wesen dus/
't Geen ick van u begeer is maer een arme kus,
Gelijck ick u nu bidt/ en soecke te behaghen/
Soo heeft wel menichmael den Godt den strijt der slaghen/
Den onbeschroomden Mars den trots fuer fienden Helt/
Die noyt gheen nederlach gheleden heeft int velt/
Maer altijt heeft ghehadt het best door bloedt vergieten/
Ghesocht met soeticheyt mijn liefde te ghenieten/
En als mijn onderdaen my menichmael ghevraecht
't Geen u is ongheeyst/ soo het u maer behaecht/
Sijn alder-besten buyt van eenich groot ghevanghen/
Recht over mijn Authaer heeft hy wel kommen hangen
Sijn Rustingh en sijn Schilt, met dat onwinlick Sweert,
Heeft hy my op sijn knien soo menichmael vereert/
Om mijnen wil heeft hy begost te leeren danssen/
Vergetende al sijn Heyr en al sijn stercke schanssen/
Mijn stem/ sijn trommel/ wiert mijn sleuyer/ wert zijn vaen/
En in mijn armkens blanck quam hy sijn Legher slaen/
Dus hielt ick hem / die al de werrelt hadt bevochten/
Met ketenen gheboeyt van Rooskens tsaem ghevlochten/

Het

Het alder-sterckste stael most buyghen door syn kracht/
En alder-hand' ghewelt was niet by syne macht/
Hy diende my nochtans met al zijn beste plichten/
En als ick toornich wert/ soo most hy voor mijn swichten/
Och weest doch niet te trots dat ghy hebt d'over-handt/
Van die dien grooten Godt soo dickmaels heeft ontmant/
Wilt met u rooden mont/ mijn mont alleen geraecken/
Al kan mijn mont den uw' in schoonheyt niet genaecken/
Nochtans is hy oock schoon te kussen, is geen pijn
De helft van u gekus, dat sal u eygen zijn/
Hoe siet ghy dus om leegh/ heft doch u hooft om hooge/
Komt wilt u blonde jeucht eens spiegelen in mijn ooge/
En aengesien 't gesicht des oogs elckanderen siet/
Segt waerom/ alsoo wel lip tegen lippe niet?
Of zijt ghy te beschaemt/ wilt dan u oogen luycken/
Soo sal de swarte nacht het ampt des daechs ghebruycken/
Daer twee by een alleen int doncker zijn vergaert/
Daer heeft de soete liefd' oock veel bequamer aert/
Zijt stout mijn lief/ zijt stout/ en wilt voor niemandt schromen/
Wy sijn hier uytgesicht van alle man gekomen/
En dit wel-ruyckend' kruyt dat hier rontom ons staet/
En sal wat wy hier doen/ by 't volck niet klappen quaet/
Hoewel de groene Mey van u bekoorend' oogen
D'onrijpicheyt/ genoech van uwe jaren toogen/
Ghy dient nochtans geproeft/ al waert ghy noch soo groen/
Men is gemeenlijck graech nae 't eerste van 't saysoen/
V jeucht is nu gelijck de bloemkens op de velden/
(Gebruyckt in tijts u tijt/ gelegentheyt komt selden)
De welcke soomen haer een weynich pluckt te laet/
Haer veruw, haer reuck, haer kracht, en schoonicheyt vergaet/
Waer ick een leelick vuyl en out versleten Vrouwe,
Daer niet waer aen te sien, als druck, verdriet en rouwe,
Kout, buldrich, of half blindt, verrompelt sonder bloet,
Wiens scherpe kin, haer neus die altijt druypt ontmoet,
Krom, sonder hayr of tant, wiens oogen altijt leecken,
En die nu heeft gelaen des ouderdoms gebreecken.
Soo waert al te vergeefs/ en al te laet gebrijt/
Maer nu'ck soo niet en ben/ hoe komt dat ghy my mijt/
Ghy kont in mijn gesicht my niet een rimpel wijsen/
Mijn jonck gesonde vel/ de Goden selve prijsen/
Gelijck een Valck soo gauw mijn klaer bruyn oogen sien/
En al dat aen my is/ doet niet dan liefde bien.
Daer komt een soete reuck van al mijn leden vloeyen/
Ghy siet ghelick het gras mijn schoonheyt jaerlicx groeyen/
In my mijn brandend' merch en wel getempert bloet/
Maeckt dat ick d'alder-schoonheyt des Hemels wert gegroet/

Gebiedt

Gebiedt my maer alleen mijn stem te laten hooren/
Strack sal mijn soet geluyt in slaep u hert versmooren/
Ghebiedt my maer alleen te danssen op het strandt/
En dat mijn voetstap niet gheprent sal staen int Sandt/
Stracx sal ick laten sien/ ghelijck de Nimphen pleghen/
Hoe sonder 'tgras te treen mijn voeten sich beweghen/
Liefd' is een luchten gheest / die al in vlam bestaet/
Niet grof noch sinckend swaer/ maer altijt opwaerts gaet/
Het kruyt daer ick op ligh / kan u dit wel ghetuyghen/
Ghy siet/ hoe dat het my kan draghen sonder buyghen/
Twee Duyfkens trecken my seer lichtelijck sonder pijn/
Van 'smorghens tot den nacht waer ick begheert te zijn/
En als ick dus nu ben gheseten op mijn waghen/
De lucht die alle swaert laet vallen/ kan my draghen;
Is liefde dan soo licht/ ô Kint, ô wreede Kint,
Hoe komt dat ghy de liefd' soo sware sake vint/
Indien u jonghe hert u aenschijn kan beminnen;
Indien u slincker-handt/ u rechter kan besinnen;
Indien u tongh u oogh/ u oogh u tonghe vrijt;
Indien de leden tsaem elck sijne mint om strijt/
Soo set dan op u selfs/ u alder-minst behaghen/
Beneemt u vryheyt/ en wilt van diefte klaghen.
Narcissis soo (helaes) sijn selver selfs verliet/
Als hy niet hebben macht sijn schauw in zijn ghebiet/
De Kaerssen sijn ghemaeckt/ om datmen die sou branden/
Ghesteenten om cieraet te sijn aen hooft en handen/
Om t'eten wort de spijs en leckerny bereydt/
En bollen om haer bloem, en saet in d'aerde gheleydt/
Die sonder vruchten zijn/ sijn maer verlooren struycken/
En soud de liefde zijn/ om die niet te ghebruycken/
Saet komt van ander saet, en schoonheyt schoonheyt gheeft/
Ghy zijt ghemaeckt gheweest/ maeckt andre wijl ghy leeft.
Waerom sout ghy hier van des Aerden vruchten leven/
Ten waer dat ghy die oock / u vruchtbaerheyt wout gheven.
Brenght and're voort/ terwijl ghy noch zijt in u jeucht/
Op dat ghy naer u doodt door and're leven meucht/
De wetten der Natuer, en konnen niet ghehenghen
Dat een die daer toe is bequaem niet voort soud' brenghen/
Ghy kont/ soo ghy maer wilt noch langh sijn naer u doodt/
Alwaer de bleecke doodt/ in krachte noch soo groot.
Met dien heeft sy begost te sweeten uyttermaten/
Want daer sy laghen/ hadt de schaduw haer verlaten.
En Titan die nu heet int midden vande locht
Hun beyden over-siend/ sijn Waghen hadt ghebrocht/
Hielt sijnen loop wat op met over-groot behaghen/
Te sien hoe dat de twee ghelievekens daer laghen/

En

En wenſte voor een tijt Adonis in ſijn ſteed'/
Soo hy maer liggen mocht alſoo Adonis deed'/
Dewelck nu ſijnd' vermoeyt van al haer klap te hooren/
Betoochde dat hy was veel vreemder als te vooren/
En met een gram ghemoet/ en met een ſtuer gheſicht/
Waer door ghelijck de Miſt verdonckert 's Hemels licht/
Schijnt wat ſijn klare glans te worden over-trocken/
Noyt ſult ghy (ſeght hy) my tot liefde konnen locken/
Ghy ſiet/ hoe dat de Son op ons beyd' ſtraelt zijn vyer/
Staet op 'tis al te laet voor my/ ick moet van hier/
Aymy/ iſt moghelijck/ ſoo jonck en ſoo onluſtich/
De jonckheyt pleecht (ſeght ſy) in liefd' te weſen ruſtich/
De reden is te blaeuw daer ghy om wilt van my/
Heedt moocht ghy buyten zijn/ van binnen kout zijt ghy/
Doch onbevrijt te ſijn van deſe heete ſtralen/
Ick ſal my koelen aem op u doen neder-dalen ;
Ick ſal met dit mijn hayr beſchaduwen u hooft/
Soo ghy niet wech te gaen/ my maer alleen belooft/
Warm is de Son/ 'tis waer die met ſijn brandend' ooghen/
Op d'aerd' een ander Son te ſien niet kan ghedooghen/
Siet ick ligh tuſſchen u en tuſſchen ſijn heedt licht/
Sijn vyer en acht ick niet/ ſijn brandend' ſterck gheſicht/
Maer dat ghy van beneen ſoo heedt op my laet ſchijnen/
Dat brandt alleen te fel/ dat doet my al de pijnen/
En waer ick niet gheweeſt onſterflijck/ ick moeſt hier
Verbranden tuſſchen beyd' dit Aerts en Hemels vyer/
Is dan u hert van ſteen/ ſijn dan van ſtael u ſinnen/
Iſt moghelijck dat u dit my niet kan doen beminnen/
De druppel maeckt den ſteen wel hol door haren val/
Laet ſien of mijn ghebedt u niet beweghen ſal/
Indien ghy van een Vrouw wel eertijts zijt ghebooren/
Laet u van een Godin, en Vrouw oock eens bekooren/
Och had. u Moer de liefd' ghelijck ghy doet veracht/
Sy hadt ſoo ſchoonen Kindt ter werrelt niet ghebracht/
Wat ben ick/ dat ghy my dus grootelijcx ſout verachten/
Of wat ghevaer hebt ghy door mijn liefd' te verwachten/
Wat ſout u lippen ſchaen/ dat ghy my gaeft een ſoen,
En wat groot onghemack/ waer dit voor u te doen/
Spreect/ ſpreect mijn ſoete Kint/ maer ſpreect doch ſoete woorden/
Of ſoo ghy ſtraffelijck ſpreeckt/ ſoo ſult ghy my vermoorden/
Komt gheeft my maer een Kus/ twee ſult ghy weer ontfaen/
Het een ſal ſijn u winſt/ een hebdy my ghedaen/
Foey wel-ghemaeckte beeldt/ ſteen ſonder eenich leven/
Foey ſtomme ſchildery/ die gheen gheneucht kont gheven/
Die koel en onbeweecht de oog alleen behaecht/
En wiens bevrooſen hert gheen ſoete liefde draecht/

Ghy

Ghy zijt ghelijck een mensch / maer noyt van mensch gheboozen/
Of al dat menschlick is / dat hebdy gantsch verloozen/
Want als de heete liefd' de menschen tsamen paert ;
Alsdan soo kout te sijn 'tis tegen menschen aert/
Hier met door onverdult / soo heeft sy wat geswegen/
Want door haer lijden hadt haer tongh wat rust gekregen ;
Haer brandend fel gesicht / haer warm slaende bloet
Betuygen t'ongelijck / dat sy nu lijden moet ;
Sy is de liefde selfs / en recht der liefdes saecken/
Nochtans en kan sy niet voor haer / haer oordeel maecken :
Nu weent sy bitterlijck / nu seyt sy gaern yet/
En als sy spreecken wil / soo volcht haer tonge niet/
Somtijt schut sy haer hooft / nu druckt sy weer haer handen/
Somtijt omringht sy hem in haer sneeu-witte banden :
Dan siet sy eens op d'aert / dan met een droef gelaet/
Merckt of in sijn gesicht gantsch geen genade staet.
Sy wilde wel / wond hy maer breecken sijne sinnen/
Sy is bereyt genoech / soo hy maer woude minnen :
En als sy op haer vraegh moet hooren sijn wreet neen/
Soo sluyt sy heel bedroeft haer vingeren in een/
Komt dertel kint (seght sy) naer dien die yeder warmen/
V hier besloten heeft / d'omhelsingh van mijn armen/
Ick sal zijn u warand / en ghy sult sijn mijn hert/
Geen ongeneucht is hier / hier is geen droeve smert/
Weyt daer het u believt / op Bergen oft op Dalen/
Graeft op mijn lippen / Lieff wilt daer u voedsel halen/
En soo de hoochte u geen vochticheyt meer bien/
Komt lager / lager sult ghy soet Fonteynkens sien ;
In dit begrijp is lusts en vreuchts genoech te halen/
Hier hebt ghy hoochten schoon en lieffelicke Dalen/
Soet groeyent gras genoech en boskens doncker dicht/
Die u haer schaduw bien / als ghy daer neder licht/
Kont-rijsende geberCht en klare water Beecken/
Geen Jager en sal hier sijn hooren derven steecken,
Komt weyt in mijn Warandt / mijn hert mijn soetste hert/
Geen Brack en doet u op / geen Jager komt soo vert/
Al lachende begost hy hier op haer te kijcken/
Soo dat op elcke kaeck een putgen sich liet blijcken/
O putgens die wel eer Cupido voor sijn graff
Begeerde / soo hem hier het leven eens begaff/
Liefd' heeft u eerst gedruckt in dese soete kaecken/
De liefde woont in u / hoe kont ghy liefd' versaecken/
En daerom kiest hy hier sijn graff als hy eens sterft/
Wel wetend' dat de liefd' daer nimmermeer bederft/
Het lieffelick gesicht van dese soete hollen
Doen Venus van een yver in noch een heeter rollen/

Vol sijnde van te voor/ waer is nu haer verstandt/
En vol van liefdens vyer/ waer toe een tweeden brandt/
O arme Koningin die in u eygen wetten/
En met u eyghen kracht u selven doet besetten/
Een Kint dat op u lacht/ doch met een trots gelaet/
Daer is de liefde meest/ in plaets van grooten haet.
Wat sal sy nu dan doen/ haer woorden nemen ende/
En even-wel soo groeyt haer over-groot elende/
Den tijt verloopt al vast/ en hy wil met gewelt
(Daer sijne sinnen zijn) naer sijne jacht op't velt/
Och isser dan in u (seght sy) gantsch geen genade/
Moet ick de liefde selfs door liefde lijden schade.
Hier met ontspringht hy haer/ en volgens sijn begeert/
Loopt haestelijck regel-recht en blyde naer zijn Peert.
Maer siet uyt naeste Bosch quam onversiens gesprongen/
Een lustich Merry-paerdt/ van toom noch noyt gedwongen/
De welck soo haest sy hadt Adonis Paerdt gesien/
Begost te neygen luyt/ en door het velt te vlien/
Den sterck gehalsden Hengst/ die aen een tack gebonden
Dus langs hadt gestaen/ naer dat hy hadt gevonden
In liefden sijns gelijck/ sijn led'ren riem brack los/
En naer het Merryen-paert vlooch haestelick dwers door't bosch/
Wel voelend' dat hy niet en draecht wat hem kan dwingen/
Slaet soo van achter uyt/ begint soo op te springen/
Dat gort-riem/ achter-tuych en voor-tuych van sijn lijff/
d'Een voor en d'ander naer/ breeckt waer het noch soo stijff/
Sijn hol gehoufde voet slaet 'taertrijck 'twelck van onder
Mort/ dat hy hem soo wont en geeft geluyt als donder/
Nu knersselt hy 'tgebidt in sijn beschuymden mont/
En dwingt dat daer hy eer sich met bedwongen vont/
Op sijn gebogen hals staet recht steyl over ende/
Sijn uytgespreyde Maen/ die vleugel-wijs sich wende/
Sijn neus dringht op den wint/ en laet een damp weer vlien/
Gelijck uyt ovens dick men heeft roock kommen sien/
Zijn oogen in sijn kop die als twee kooken gloeyen/
En op het Merry-paert 'tgesicht van als versoeyen/
Betogen wat hy meent/ en als getuygen staen/
Dat hy met meerder brandt van binnen is belaen.
Somwijlen draeft hy heen/ met of hy voorwaerts ginge/
Maer of hy inde locht met sijn vier voeten hinge/
En even of hy scheen te tellen elcken tret/
Met sachte grootsicheyt deselve nederset/
Somwijlen steygert hy/ en met gerechte ooren/
By beurt sijn ijsers tocht/ dan achter dan weer vooren/
Als of hy seggen woud/ siet dit wort al ghedaen/
Om in het goet beval van 't Merry-paert te staen.

Wat

Wat vraecht hy naer bedwanck/ 'srijders thoom of vleyen/
Naer woorden die hem eer deen loopen ofte beyen/
Wat vraecht hy nu naer thoom/ naer roy/ naer pees of spoor/
Gae voort/ stae/ holla hout/ en gheeft hy gheen ghehoor/
Behangsels schoon en rijck/ noch yet kan hem behaghen/
Dat eertijts in sijn pracht/ hy ghewent was te draghen/
Hy merckt 'tgheen hy bemint/ en merckt dat oock alleen/
Want niet met sijn ghesicht komt anders over een;
Siet als een Schilder sich soud' hebben heel begheven/
Om 'talderschoonste Paerdt te trecken naer het leven/
En door bysond're konst wou brenghen aen den dach/
Al dat sijn geest/ sijn oog/ en sijn Pinceel vermach/
Most desen Hengst besien/ wiens wel-ghemaeckte leden/
Wie sterckst of schoonst soud' zijn/ d'een teghen d'ander streden/
Soo dat noch op sijn hayr ganck teecken ofte mont/
Noch yet dat aen hem was int minst te seggen stont/
Kleyn magher was syn hooft/ zijn mont wijt opghespleten/
Sijn beenen drooch en scherp/ ront houven met ghereten/
Groot ooghen/ wijde neus/ kleyn ooren/ breede borst/
Sterck kruys/ ghevoorde rugh/ de zijden wel gheschorst/
Sijn hals/ oock vet ghebilt/ en 'tmeest noch van allen
Van d'alderbesten aert/ en in goet landt ghevallen.
Siet gheen ghebreecken heeft dit moedich Paerdt ghehadt/
Als dat op sijnen rugh gheen moedich Ruyter sat/
Somtijt schut hy sijn cop/ ster-ooghen ten op-ruysschen/
Alleenlijck van een bladt begint vol vyer te pruysschen.
Dan proeft even eens/ al of het waer om strijt/
Wie snelst de wint/ of hy de lucht int loopen snijt/
En of hy liep of vlooch/ wast qualick t'onderscheyden/
Want door het schimm'ren geen oog op hem kost beyden/
Jae als hy woud/ sijn maen of steert deed' staen om hooch/
Veel meenden dat hy daer oprechtelijck mede vlooch/
Hy siet eens op sijn Lieff/ en of hy woud' doen blijcken/
Sijn meyningh neycht op haer/ sy neycht weer van ghelijcken/
En als ghemeenlijck doet al 'tvrouwelijck gheslacht/
Die als sy mercken/ dat een vrijer naer haer tracht/
Betoonen vreemt ghelaet/ en schijnen niet te minnen/
Als dickmael aldermeest de liefde quelt haer sinnen.
Soo heeft dit Merry-paerdt ghetoont een trots ghemoet/
En heeft den Hengst met slaen van achteren ghegroet/
Die heel droefsinnigh en gantsch niet te vreen met allen/
Sijn dick ghehayrde staert/ al sacht liet neder vallen/
Waer mede hy de hitt der Sonnen keerden aff/
En aen sijn smettend' bil een koelen schaduw gaff/
Hy stampt en bijt verstoort naer het ghedurich quellen/
Daer 'tmoeylijck ghesteeck der vlieghen hem in stellen.

Maer

Maer eyndelijck als sijn Lieff sijn heete dulheyt wist/
Wiert mackelijck en sijn brandt in liefde wert gheslist/
Sijn Meester heel vergramt/ loopt vast om hem te halen/
Vervloeckende het Paert/ dat hem zijn Jacht deed' dralen/
Maer als de Merry sach/ dat yemandt naer hem quam/
Haer vlucht naer 'teerste Bosch met alder-haesten nam/
Den Hengst die altijt was/ waer dat sijn lief hem wenden/
Liep naer haer/ en gelick een schim seer snellick renden/
Geen Vogel/ Wilt/ of Visch/ in Zee/ in Velt of Locht/
Met vleugel-been of vin/ hem achter-halen mocht/
Vol gramschap heel vermoeyt van 't Paert soo langh te volgen/
Adonis set hem neer op Venus heel verbolgen/
En nu komt weer den tijt geluckelicken an/
Dat liefde vande liefd' haer Lieff yet seggen kan.
Nu komt het weer te pas/ dat sy met hem mach spreecken/
En pleyten hare saeck/ en seggen haer gebreecken/
Want dubbel ongelijck lijt altijt 'svrijers hert/
Indien van hem de hulp des tongs benomen wert/
Den Oven die ghy stopt/ den stroom die ghy wilt dammen/
Dees berst met grooter macht/ die brandt met meerder vlammen/
Soo is het even oock met liefd' of grooten rouw/
Als ghy die met gewelt moet houden in u mouw/
Des tongs-ampt onbelet/ en vry gebruyck van spreecken/
Doen liefdens groot gewelt en hitte dickmael breecken/
't Vervolgde hert eylaes verliest wel haest den moet/
Als m'in sijn rechte saeck sijn voorspraeck swijgen doet/
Van zijts met een half oogh sach hy haer 'tsijnwaert spoeyen/
En heeft door toorn en schaemt niet min begost te gloeyen/
Als doet 'tuytgaende vyer/ dat wederom brandt seer haest/
Wanneer den fellen wint daer sterckelijck in blaest/
Hy deckt met sijnen hoet/ sijn heel vergramde oogen/
En nedersiend' op d'aert wilt sijn gesicht niet toogen/
Maer wil of wil hy niet als sy hem komt soo naer/
Al of hy haer niet sach/ nochtans soo siet hy haer/
Het was genoecht om sien/ hoe dat sy quam getreden/
Al steels-gewijs naer hem/ hoe dat in al haer leden/
En in haer aensicht meest een soeten twist sy droech/
Hoe dickwils 'troot het wit/ het wit het root verjoech/
Hoe datmen sach by beurt haer wel gemaeckte kaecken/
Dan witter als een sneeu/ en dan die weder blaecken/
Als vyer en scheen gelijck des blixems heetste vlam/
Hoe dat uyt haer gesicht een strael geschoten quam.
Nu was sy recht voor hem aldaer hy was geseten/
En heeft bedruckelick eerst op haer borst gesmeten/
Daer naer is sy om hem sijn macht te laten sien/
Ootmoedelijck ter neer gevallen op haer knien/

Haer

Haer een handt licht sijn hooft om hem te sien ter deghen/
Met d'ander druckt sy sacht sijn wangen met beweghen/
En daer sy hadt gedruckt/ sachmen de vingers staen/
Als nieuw gevallen sneeuw/ neemt eenich druckfel aen/
Wat grooter twist was doen in alle beyd' haer oogen/
De haer begeerden yets/ sijn wouden't niet gedoogen/
Sijn oogen sagen d'haer/ maer 'twas al even eens/
Al of sy hadden met malkander niet gemeens/
Haer oogh was staegh bereyt/ om minnelijck te vrijen/
Sijn oogh verfoeyde liefd'/ en mocht haer oogh niet lijen.
En al dit stom vertooch kreech dickwils zijn bediet/
Door tranen die sy uyt haer oogen vallen liet/
Daer naer neemt sy sijn handt in haer sneeu-witte handen/
Een Lely recht geset in sneeu gevallen banden/
Of als Albaster schoon/ door 'smeesters konstich werck/
Rontsom besingelt staet in een yvooren perck/
Dit vriendelick gevecht aen oogh en handt geresen/
Dees over-soete twist scheen wel gelijck te wesen/
Het lieffelijck gepaer/ en het treck-becken soet/
Als liefde heeft verweckt der Duyfkens warme bloet/
Noch eens begint haer tongh verklaerster van haer sinnen/
Te proeven of sy niet op hem en kan gewinnen/
Ick wensch voorwaer/ seght soo/ hoewel't niet sijn en kan/
Dat ghy mocht sijn als ick/ en ick mocht zijn een man/
Mijn hert soo vry alst u gantsch vry en ongebonden/
Het u gelijck het mijn geheel met liefd' door-wonden/
Ghy kreecht met een gesicht van my u medecijn/
Al moest mijn lichaems schaed' alleen u hulpe sijn/
Geeft my mijn handt (seght hy) wat hebt ghy die te drucken/
Geeft my mijn hert (seght sy) wat hebt ghy dat te rucken/
Och geeft my haestelijck weer/ op dat het by u hert
Alleenlijck doort geraeck/ niet heel verstaelt en wert/
En wesend' soo verhart/ 'twaer qualick te versachten/
Geen suchten geen gekerm/ geen klagen soud' het achten/
Want naer dat ick kan sien/ Adonis heeft geen macht
Om door toe-doen s'hys wils/ sijn hert te maecken sacht/
Nu laet my gaen (seght hy) het is voorwaer een schande/
Den dach is haest voorby/ de jacht van dees Warande/
Hebt ghy my heel belet/ mijn Paert dat ben ick quijt/
En ghy met u geklap daer van de oorsaeck zijt/
Ick bidt u staet doch op/ en laet my mijne leden
Door't liggen heel vermoeyt/ een weynich gaen vertreden/
Op dat ick mach besien rontsom op Bergh of Dal/
Hoe ick vant Merry-paert mijn Hengst bekommen sal/
Hier op heeft sy geseght/ och laet u Paert u leeren/
Dat willichlick ontfanght/ het vyer vant soet begeeren/

Ghy siet hoe dat het hem mijn soon niet tegen stelt/
Maer onderwerpt hem stracx Cupidos soet gewelt/
Liefd' is een gloeyent vyer/ d'welck diet niet soeckt te koelen/
Sal in seer korten tijt sijn hert in brandt gevoelen/
De Zee die wert bepaelt/ maer niet der liefden vyer/
Vint dat dan geensins vreemt/ al is u paert van hier/
Hoe slechtjens stont het flus aen eenen boom gebonden/
Eer dat het hadt in liefd' sijn weder-paer gevonden/
Siet hoe den led'ren riem van een geringen toom/
Hem stillekens deed staen ter zijden vanden boom/
Maer als het quam te sien sijn lieff en zijn behagen/
Het kost in geender-wijs dees slaverny verdragen/
En maeckend' hem seer haest van al sijn banden quijt/
Heeft sijn gebogen hals/ sijn mont/ sijn rugh bevrijt/
Wie siet sijn alderliefst naeckt liggen op een laecken/
't Welck sy in withept wint/ oft al sijn leden blaecken/
Wie heeft wel oyt gevoed/ sijn oogh met sulck gesicht/
Of al dat aen hem was/ wert andersins verlicht/
Wie ist die hongerich aen tafel zijn geseten?
Met spijs genoech versien/ en sal niet willen eten/
Wie sal by eenen stroom al willens lijden dorst?
Wie schuwt het warme vyer int 'swinters koude vorst?
V Paert heeft groot gelick/ laet my doch voor hem spreecken/
Het kan sijn liefde min als sijn wel-draven breecken/
Het tocht u soetste kint/ hoe van gegeven vreucht/
Ghy sonder schaed' oft schant niet weyg'rich sijn en meucht/
Al waer ick selver stom u Paert/ soud' u doen minnen/
En tot der liefden wet doen keeren uwe sinnen/
Cupidos les is slecht en wonder haest geleert/
Indien ghy maer alleen sijn onder-wijs begeert/
Ick soeck geen liefd' seght hy/ noch wil naer liefd' verlangen/
Ten waer dat liefde waer' een wilt dat woud' ick vangen/
Waerom soud' ick mijn selfs door leenen maecken pijn/
Als ick doch niet begeer in eenich schult te zijn/
Mijn liefd' tot liefd' alleen is liefd' niet te believen/
En om een anders wil mijn selven niet 'tontrieven/
Want liefde soo ick hoor/ nu lacht dan weder krijt/
Leeft menichmael en sterft/ en al op eenen tijt/
Wie sal een kleet aendoen/ dat noch is ongeschapen/
Eer datter bladeren sijn/ wie sal de vruchten rapen/
Die knop die int begin een wreede handt verkracht/
Van die wert te vergeefs daer naer de blom verwacht/
Ghy weet wel dat het geen dat eerst begint te bloeyen/
Moet blijven ongepluckt/ indienment wilt doen groeyen/
En soo gy al te jonck een Veulen stelt int werck/
Sijn moet vergaet hem haest/ en kan noyt werden sterck/

Ghy quetst mijn teere handt met nijpen/ laet ons scheyden/
En wilt geen anderen sin/ om niet van my verbeyden/
Breeckt vry u Leger op/ van voor mijn jonge hert/
Zijn poort voor u geklim/ noch storm noyt op en wert/
Laet af u schoon gevley/ u tranen en u suchten/
Te meer dat ghy my volcht/ te meer sal ick u vluchten/
Want siet ick heb mijn selfs met reden soo beset/
Dat al u groff geschut my geensins en belet/
Kont ghy dan noch (seght sy) wat klappen hebt ghy woorden/
Om my half doodt van liefd' noch eens te doen vermoorden/
Och waert ghy sonder spraeck/ of ick sonder gehoor/
O soete bitt're stem die leght my oog'lijck voor/
Want ick hadt al gereets/ soo veel als ick kost dragen/
Nu doet ghy op mijn hals d'een smert op d'ander jagen/
En als ghy spreeckt/ dan hoor ick beyde suer en soet/
Te saem daer door ick leef/ en dat my sterven doet/
Al waer ick blindt 'tgehoor/ dat soud' my doen beminnen/
De schoonheyt die ghy draecht/ ontsichtbaer en van binnen/
Al waer ick gantsch'lick dooff/ als mijn u oogen sien/
Al datter aen u is/ doet niet dan liefde bien/
Hoe dick wat mijn gesicht/ van mijn sinnen benijt/
En weer gevleyt om u niet gantsch te worden quijt/
Maer neemt dat ick waer dooff/ en tsamen steecke blindt/
't Geraeck alleen/ om u te minnen oorsaeck vint/
Segt dat my oock 'tgevoel waer gantschelijck benomen/
En dat my blindtheyt waer/ en doofheyt aengekomen/
Sulcx dat ick anders niet dan riecken kont alleen/
En van mijn sinnen hadt behouden anders geen/
Nochtans soo soud' mijn liefd' altijt deselve blijven/
En dagelijcx aen u meer ende meer beklijven/
Want van u soet gesucht gelijck als van eenen vloet/
Komt eenen soeten damp die u beminnen doet/
Maer o wat vreucht waer dat/ die u eens mochte smaecken/
Ghy die daer voed/ mijn reuck/ gehoor/ gesicht geraecken/
Al datter aen my is/ soud' wenschen hertelick/
Dat dese leckerny niet liet een oogenblick
Voor achter-klap en twist/ soud' ick mijn deuren sluyten/
En doen oock achter-denck' en treuren blijven buyten/
Want die dit boos gedrocht den yver eens verrast/
Hy stoort 'tgeselschap straex als een onwell'com gast.
Noch eens heeft hy 'tcorael geopent van sijn lippen/
En om te seggen yet begost sijn mont te rippen/
't Welck Venus schroomen deed/ gelijckmen 'smorgens siet/
Hoe dat Auroras blos vuyl-weer en storm biet/
En als den Schipper dick besiend' een rooden morgen/
Begint des wints gewelt en scheeps verlies te sorgen/

Den

Den Schaep-Herd' vreest als dan te blijven in het velt/
En 's Huysmans beste Hop/ den regen in prijckel stelt/
Seer haest merckt sy dit quaet bedietsel van te vooren/
Gelijck des wints geruysch voor regen sich laet hooren/
Gelijck den Wolf int Bosch knort eer hy bast of huylt/
Gelijck de Besy vuylt/ eer sy met plecken vuylt/
Gelijckmen 'tvonnis eerst voor een begint te lesen/
Die om sijn quade daet ter doodt nu staet verwesen/
Of als het dood'lick scherp/ uyt een geschut gelost/
Sijn meyningh sloech haer hert/ eer dat sijn spraeck begost/
Sy valt voor sijn gesicht/ en is ter aerd' gebleven/
't Gesicht kan liefde bey doen sterven ofte leven/
Des Minnaers suer gesicht/ wont menich brandent hert/
Dat door een lonckken weer seer ras genesen wert/
Geluckich is voorwaer dit nemen ende geven/
Om inder liefdens vreucht volkomelijck te leven/
Adonis vreesend' stracx/ dat sy mocht wesen doodt/
Sloech op haer kaeckkens bleeck/ tot dat sy werden root/
Door desen haren val most hy sijn meeningh breecken/
Want anders was sijn sin/ haer straffelick aen te spreecken/
Maer Venus die van veers kan sien wat kommen kan/
Sijn opset met dees konst hem looselick verwan/
Voorspoedich moet hy sijn/ en wel den Minnaer varen/
Die sich door liefden vont/ voor ong'luck kan bewaren/
Nu licht sy min of meer als doodt int gras gestreckt/
Tot dat hy met sijn aem haer ziele weer verweckt/
Kout water heeft hy ras op haer gesicht gegoten/
En doet haer los uyt vrees/ sy waer te stijff gesloten/
Hy treckt haer by den neus/ en hout haer polssen vast/
Hy wringht haer vingeren/ en is in duysent last/
Om weer met soeticheyt/ haer tot haer selfs te locken/
Wiens ziel sijn hart gemoet/ hadt van haer afgetrocken/
Hy kust haer eyndelick/ sy wenst te liggen stil/
En nimmer op te staen/ soo hy meer kussen wil:
Naer dees haer droefheyts nacht komt hem den dach weer toogen/
Opheffend' flouwelick/ haer seer verslagen oogen/
En als wanneer de Son, met helder schijnent licht/
Groet 'smorgens blydelick/ Auroras klaer gesicht/
De Locht wort weer verciert door Phœbus warme stralen/
En 's Werrelts ronden kloot/ scheen nieuwen glans te halen/
Soo wert haer bleeck gesicht/ nu wederom verklaert/
Als hy aen haer gesicht sijn oogen openbaert/
Haer stralen sy terstont alleen op hem deed schieten/
Als die oock al haer schijn van hem alleen genieten/
Wier sulcke lichten noyt en waren tsaem gepaert/
Noch sulcke Sterren en heeft de Locht noyt meer vergaert/

Hoewel 'tgerimpel stuer/ sijns wijnbraus tsaem getrocken/
Als met een donckier wolck den regen tsamen rocken/
De hare scheenen door 'tkristal van haer aenschijn/
Gelijck de Maen in Zee haer rondt seer klaer en fijn/
Och waer was ick (seght sy) waer was ick stracx gevaren?
In Hemel, Aerd, in Vyer, of in 'sZees natte baren?
Wat uyr ist vanden tijt/ ist vroech of isset laet?
Begint den avont eerst of wel den dageraet?
Waer streckt mijn wenschen heen te leven of te sterven?
Wat soud' ick best de doodt of wel het leven derven?
Stracx leefd' ick en alsdan mijn leven was doodts jeucht/
Stracx sterff ick mijn doodt/ was 'slevens eenige vreucht/
Hebt ghy my flus gedoodt/ wilt my noch eens vermoorden/
V woorden sloegen my eer ick verstont u woorden/
V hert heeft u gesicht geleert/ dus straf te zijn/
En die u hebben lieff/ doen lijden sware pijn/
Ghy hebt daer toe gebracht/ u al verachtend' oogen/
Dat sy met niemands pijn en hebben mede-dogen/
En hadt u mont niet meer gedaen/ als u wreed oogh/
Ick laech hier doodt gestreckt/ de werrelt tot een toogh/
D'een soete lip daer voor moet langh de and're kussen/
Dat noyt geen ongemack hun warme vyer mach blussen/
Dat haren rooden blos verwelckere nimmermeer/
Dat haer bloeyende jeucht mach groepen t'haerder eer/
Dat sijnen weecken tijt de lucht nu sijnd' bedorven/
Weer met hun soeten aem doen leven die daer storven/
En datm' hun schrijve toe der Sterre-kijckers konst/
Dat Pest gebannen is alleen door hare jonst.
Och alder-soete mont/ och lipkens die daer prenten
Haer zegels op de mijn/ wat woud' ick niet verrenten/
Wat woud' ick niet met u verhandelen als ghy dus/
Wout 'tgeen daer waer gedaen/ verseeckeren met een kus,
Ick waer te vreen aen u mijn leven te verkoopen/
Soo ghy my liet niet langh naer mijn betalingh loopen/
En op dat ick hier in sou mogen seecker gaen/
Laet op mijn rooder mont u lipkens zegel staen/
Mijn hert sal ick u stracx om duysent kuskens laten/
Betaelt die nu en dan/ neemt tijt tot uwer baten/
Lost met gemack u schult/ met een/ en een te gaer/
En alst u komt te pas/ 'ken weyger oock geen paer/
Seght my/ hoe kont ghy voor thien-hondert kuskens schromen/
Sijn die niet haest getelt/ gegeven en genomen/
En soo de schult door qua betalingh dubbel groept/
Is twintich hondert kuskens voor u dan sulcke moeyt?
Och Koningin (seght hy) gunt ghy my wel te varen/
Meet mijn gemoet doch eens/ met mijn onrijpe jaren/

Ick bidt u dat ghy my niet en wilt kennen eer/
Dat ick mijn selven wel ter degen kennen leer/
De Visscher die nu heeft getrocken in sijn netten/
Sal d'onvolwassen Visch seer haest in vryheyt setten/
Een rijpe vrucht is soet gesmaeckelijck en gesont/
Maer die groen wert geniit is bitter in de mont/
Siet hoe des werrelts licht vermoeyt nu heeft ten lesten/
Sijn dagelicxschen loop geeyndicht in het westen/
Ghy hoort hoe dat den uyl; die noyt veel goets en bracht/
Met zijn beroerde stem ons seght dat nu is nacht/
De Schaepkens zijn uyt velt/ de Vogelkens die rusten/
En wat mach ons doch hier dus langh te liggen lusten/
Dees wolcken seggen ons/ die swart rontom ons staen/
Hoe dat het over-langh altijt is om te gaen/
Nu seght dan goeden nacht en soo ghy dat wilt seggen/
'Ksal aen u rooden mont soo haest een kusken leggen/
Goey nacht seght sy/ goey nacht/ en 'tgeen hy hadt beloofT/
Heeft sy hoewel hy't gaff/ nochtans van hem gerooft/
En eer dat hy haer heeft weer goeden nacht geboden/
Is hem door haer gekus, de spraecke gantsch gevloden/
Sy hanght aen sijnen hals van kussen nu vermoeyt/
Soo dat haer monden bey geleecken t'saem gegroeyt/
Tot dat ten lesten hy de sijn heeft afgetrocken/
En van haer oock met een sijns Hemels dauw gaet rocken/
Wiens kostelicken dranck wel kende haren mont/
Door wien sy kan alleen versch wesen en gesont/
Sy neemt soo veel sy kan/ en kan haer niet versaden/
Want met seer grooten dorst was haer heet hert beladen/
Sy kusten hem genoech/ het welck sy achte niet/
Tot dat sy haer op d'aerd' al kussend' vallen liet/
Nu heeft sy eyndelijck dat was al haer verlangen/
Al worstelend' met gewelt in haer bedwanck gevangen/
En als noyt wert vervult een hongeringen vraet/
Soo wert sy nimmermeer met kussen niet versaet/
Sijn lippen moeten haer nu onderdanich wesen/
En staen verwonnen heel tot haer belieft mitsdesen/
Die gierich heeft geset hun losgelt alsoo hooch/
Dat sy sijn vochtige mont wel haest sou trecken drooch/
En hebbend' van haer buyt den soeten smaeck bekomen/
Heeft blijdelijck wat sy kost van boven neer genomen/
Haer aengesicht dat smoockt/ en haer heet siedend' bloet
Door 'tvyer van haer begeert/ haer lust bekennen doet/
Waer door sy nu begint kloeckmoediger te leven/
En heeft van haer verstandt des redens kracht verdreven/
Soo dat 'tbeschaemde root/ dat d'eer voor teycken draecht/
Vergetend' zedichheyt van haer haest wert verjaecht/

Door

Door haer omhelsen nu/ en haer langhduerich houwen/
Gelick m'een Vogel tempt met handelen en douwen/
Gelick een Haes int velt/ of een snelloopend' Hert
Door 's Herders hert vervolch int leste moede wert/
Of alsmen stillen siet van een jonck kint het schreyen/
Door 's Moeders kloppend' handt en stemm' gewent te vleyen/
Vermoeyt/ verhit en laff/ hy nu moet liggen stil/
En geeft haer dat hy kan/ niet soo veel als sy wil/
Men kan het hertste Was/ wel sacht met handelen maecken/
En setten druckseï op van alderhande saecken/
Het geenmen altemet bedroeft met hoopen derft/
Door 'twagen menichmael men blydelick verwerft/
En aldermeest door liefd'/ waer in die wil beklijven/
Moet dick met geen verloff/ het geen hy soeckt bedrijven/
Stout moet den Minnaer zijn/ en als een kloeck Soldaet/
Dan hebben besten moet/ alst dickmael qualickst gaet/
Hadt op sijn stuer gesicht 'tvervolgen haer verdroten/
Sy hadt van sijnen mont sulck Necktar noyt genoten/
Den armen Bedelaer sijn stuck niet wel verstaet/
Die om een weygeringh sijn eyssen strack verlaet/
De Roos wert wel gepluckt/ hoewel de doornen steecken/
En soud' een quaet gelaet des Vrijers opset breecken/
Al stont de schoonheyt oock in twintich sloten vast/
Sy sal nochtans int eynd' door liefde zijn verrast/
Ut jammer kan sy hem niet langer nu doen beyden/
Hy bidt wat dat hy mach om eens te mogen scheyden/
En nu neemt sy voor haer te doen het geen hy wil/
Hoewel sy liever hadt te blijven liggen stil/
Sy seght hem goeden nacht/ sy wenst hem wel te varen/
En bidt hem dat hy wil haer herte wel bewaren/
Het welcke sy hem sweert/ by 'sliefdens machtige vorst/
Hoe dat hy't van haer draecht/ besloten in zijn borst/
Ick sal dees nacht (seght sy) met droefheyt over-maecken/
Want mijn beklemde hert gebiedt mijn oogh te waecken/
Seght alderliefste seght/ wat wilt ghy morgen doen ;
Wat lustich tijt verdrijff sal u genoechte voen ?
Seght sal het mogelijck zijn dat wy te samen moeten ?
Op wat plaets morgen vroech sal ick u mogen groeten ?
Hy seght voor desen reys en sal't niet konnen zijn/
Want mergen meen ick vroech te jagen een wilt Swijn,
Een Swijn seght sy/ een Swijn, waer met sy wiert verslagen/
Soo datmen vreese sach/ door al haer leden jagen/
En nu een haestich bleeck/ quam over haer gesicht
Als fijn wit doeck gespreyt/ op roode Rooskens licht/
Sy heeft van sijn vermaen/ en werpent beyd' haer ermen
Rontsom sijn witten hals/ begint een bitter kermen/

Tot dat al sinckend' neer op d'aerd' sy hem soo hiel/
Dat sy quam onder hem/ hy boven op haer viel/
Nu is sy recht in brandt en midden in haer lijden/
Haer Ridder is te Paert/ soo hy maer wilde rijden/
Hy is seer wel geset/ maer anders niet dan wint/
In stede van de daet (ochармen) sy bevint/
Haer lust is maer een droom/ haer vleyen en haer toeven/
En doen haer anders niet dan grooter hitte proeven/
Soo dat sy min noch meer dan Tantalis lijt dorst/
Hoewel het water haer genaeckt tot aen de borst/
Dus hebben eer geweest de vogelkens bedrogen/
Die hongerich eylaes naer wasse druyven vlogen/
Die door haer oogh versaet/ haer mage dede pijn/
En kregen maer alleen van haer begeert den schijn/
Sy hout hem wel omhelst/ maer wat kan sy dit achten/
Sy brandt en sy begeert doch niet dan met gedachten/
En (hoewel te vergeefs) met kussen sy ontsteeckt/
Het gene sy bevint dat sijn kout hert ontbreeckt/
Maer arme Coningin/ ten wil/ ten wil niet wesen/
Sy heeft het al/ waer in een Minners wort geprесen/
Haer brandent hert verdient 'tis waer een grooter loon/
Voor die niet eten wil/ wat baet het vriend'lick noon/
Sy is de liefde selfs/ heeft lieff en bidt om liefde/
Nochtans en vint sy niet in hem/ dat haer geriefde/
Nu laet my gaen seght hy/ laet gaen ick moet van hier/
Ick ben geworden moed'/ en kan my roeren schier/
Ghy hadt al langh gegaen seght sy/ mijn eenich leven/
Ten waer de jacht van 'tSwijn, de welck my heeft doen beven/
Och weest voorsichtich Lieff/ en wilt doch voor u sien/
Ghy weet niet wat het is een Swijn u Spriet te bien/
Wiens wreede tanden noyt en werden uyt gesteecken/
Dan om hem over dien/ die voor hem is te wreecken/
Altijt staet hy gereet/ gelijck een slachter doet/
Om met sijn wreede muyl te storten eenich bloet/
Sijn borstels over-endt/ als die sijn toorn doen blijcken/
Op sijn gebogen rugh slachorden staen van Pijcken/
Sijn oogen sijn gelijck twee koolen in zijn kop/
En dreygen vreeselick die daer derff kijcken op/
Sijn snuyt al waer hy gaet/ delft anders niet dan graven/
Om die hy neder-velt/ te decken naer zijn draven/
Sijn tanden mayen aff al wat hy voor hem siet/
En doodtlick wert gewont die tegens hem sich biet/
Sijn dick gespeckte lijff en ruych-gehaerde zijden/
Gantsch steeck-vry voor den schicht seer qualick wonden lijden/
Op sijn gedrongen hals en hart gevelde huyt/
Des jaghers wapen-tuych hy sonder moeyten stuyt/

Gestoort en vreest hy niet/ en alst begint te nijpen/
Soo waecht hy selfs den Leeuw seer moedich aen te grijpen/
Geen tack of maeckt hem plaets/ geen doorn of laet hem gaen/
Als hy door Bosch oft Braem beschuymt komt ruysschen aen/
Eylaes hy acht u niet/ u schoonheyt of u jaren/
Die vande liefde selfs hun schattinghe vergaren/
Dees over-sachte handt/ dees oogen/ desen mont/
Dees kaerckens bloosent root/ en oock dit hayrken blont/
Hoewel-men die wel mach des werrelts wonder achten/
Is niet met al voor hem/ och wilt u/ wilt u wachten/
Want soo ghy voordeel siet/ en dat hy u kan schaen/
Veel minder als het kruyt/ sult ghy voor hem bestaen/
Ey laet hem vry met rust/ sijn Leger-plaets bewaren/
De schoonheyt heeft toch niet te doen met sulck gevaren/
Komt niet indien ghy kont/ al willens daer hy is/
Al dat ick u vermaen/ hout seecker en gewis/
De lieden varen wel/ die 'tgeen hun vrienden raden/
Het selfd' te willen doen/ hem toonen met de daden/
Als ghy my noemden eerst dat vreeselick vuyl Swijn,
Ick beefde als een bladt/ en wiert voor u in pijn/
Mijn schudden kond' u wel mijn achterdencken toogen/
En hebt ghy niet gemerckt/ vrees liggen in mijn oogen/
En ben ick niet terstont gevallen als ghy seyt
Dat ghy den dach alleen om 'tSwijn te jagen beyt/
Mijn bevent hert en kan u voorstel niet verdragen/
Maer kloppend' in mijn borst/ doet niet dan slaen en jagen/
Voelt hoe het op en neer/ u op mijn boesem voert/
Gelijck besloten wint het aertrijck dickwils roert/
Want daer liefd' heeft gebiedt oproerich achterdencken/
Staet voor des Minnaers hert als schilt-wacht om te krencken/
Sijn rust en menichmael/ al isser geenen noot/
Int midden selfs van vreed'/ bekommert roept slaet doot/
Neemt wapenen in d'handt/ jae vol onnoodich duchten/
Doet sonder oorsaeck oock sijn Meester vreeslick suchten/
En met sorghvuldicheyt de liefde dickmael quelt/
Gelijck het water 'tover door vochticheyt ontstelt/
Dees onrust segh ick u/ dees vuylen over-drager,
Dees klapper, dese Spie verklicker en verklager,
Die wel somwijlen seght/ de waerheyt maer meest liecht/
En menichmael de geen/ die hem gelooft/ bedriecht/
En eyndelijck de liefd'/ als die begint te bloeyen/
Met sijn gedurige vrees verhindert voort te groeyen/
Klopt aen mijn bevend' hert/ en steeckt my altijts in
Te sorgen voor u doodt/ indien ick u bemin/
En noch veel meer als dit/ my komt voor oogen stellen/
Het wesen van een Swijn, wiens tanden neder-vellen

Een

Een schepsel als ghy zijt/ 'twelck met een bleeck gesicht/
Gewont heel uytgestreckt/ op d'aerd' verslagen licht/
En veruwt met sijn bloedt in die gestorte plassen/
De bloemkens al-te-mael/ die daer omtrent staen wassen/
De welcke zijnd' bedroeft/ voor sulck een wreet vertooch/
En durven hun gesicht niet heffen meer om hooch/
Laecht ghy dus metter daet/ wat soud' ick gaen beginnen/
Daer nu 'tbedenck alleen doet schromen al mijn sinnen/
Daer dit soo slecht voorstel mijn hert dus groot'lijx quelt/
En al dat aen my is geduerichlijck ontstelt/
Vrees heeft de Minnaers dick/ de waerheyt leeren seggen/
En 'tgeen toekommen kan de liefste voor doen leggen/
V doodt licht op mijn hert/ mijn Lieff siet wat ghy doet/
Indien ghy morgen 'tswijn al soeckende gemoet/
Maer soo ghy immers doch/ u op de Jacht wilt vinden/
Laet loopen naer een Haes, u snel gevoete Winden,
Vervolcht den loosen Vos, die met bedriegen leeft/
En sonder ongemack of schaed' genoechte geeft/
Of wilt 'tbeschroomde Vee, besing'len met u Netten/
Het welcke nimmermeer hem tegen u sal setten/
Nae dese dieren jaecht/ en blijft altijt te Peert/
Op dat een grooter wilt u immers niet en deert/
En als ghy nu den Haes hebt opgedaen/ wilt mercken
Met wat sorchvuldicheyt het arme beest gaet wercken/
Om 'sjagers snel vervolch 'tontkommen/ en wat pijn
Hy doet/ om van 'tgescheur der Honden vry te zijn/
Hy loopt wat dat hy mach/ en stelt hem om te ramen/
Door 'tkeeren menichmael ontkomt sijns vyants pramen/
De wegen daer hy sich soo menichmael in went/
Sijn als het krinckelen eens Doolhofs onbekent/
Somwijlen om de lucht van hem te doen verliesen/
Sal hy seer looselijck een kudde Schapen kiesen/
En soo hy kommen kan/ daer eenige Duyven zijn/
Om hem te bergen kruypt int hol van een Konijn,
Somwijlen sal hy oock/ op dat hy hout het leven/
Sich onder eenen hoop van Hinden gaen begeven/
't Verstandt wert al-te-met door vreese scherp gemaeckt/
En noot vint menichmael/ waer doormen vry geraeckt/
Want als hy hem dus heeft gemenght de bracken missen/
En konnen waer hy sy met riecken qualick gissen/
Haer huylende getier hout op tot dat zijn voet/
Van hun weer opgespoort sy krijgen nieuwen moet/
Dan salmen hun getjalck veel luyder als te vooren/
Gelijck sy kommen aengeloopen/ konnen hooren
En Echos klinckend' stem/ die antwoort hun gebas/
Al ofter inde lucht oock yet te jagen was/

Met dien sal 'tarme dier met opgerechte ooren
Werd' boven op een Bergh/ al bevende staen hooren/
Of sijn vervolgers hem noch kommen achter aen/
En luysterend' sal op sijn achter-loopers staen/
Terstont verneemt hy weer sijns Vyandt luyde kelen/
Niet wetend' met wat list hy sich van hem sal stelen/
Sijn angst daer hy in is/ mach wel geleecken zijn
By een die seggen hoort/ hy sterft in stervens pijn/
Dan sult ghy wed' rom sien/ hoe dat met groot ellenden
Dit nat bedauwde dier/ hem keeren sal en wenden/
Elck nijdich kruyt sal om sijn moede beenen staen/
En alle braem omtrent sal hem het lijff beslaen/
Elck schaduw die hy siet/ sal hem beschroomt doen stuppen/
En elck geluyt sal hem van vrees in een doen kruppen/
Want daer den thuyn is leechst/ daer wilmen over heen/
En armoet en ellent van yeder wert vertreen/
Licht stil mijn Alderliefst en wilt my noch wat hooren/
Ick bidt u worstelt niet/ laet vallen uwen tooren/
Want soo ghy wilt alleen mijn woorden nemen acht/
Ick hadd' u gaern op geneugelijcker Jacht/
Ick bids u licht wat stil/ en hoort wat ick wil seggen/
Alleenlick om de Jacht van 'tSwijn te weder leggen/
Verhalend' sus en soo/ en brengend' dit by dat/
Want liefde kan seer licht op alles seggen wat/
Waer liet ick af seght sy/ wilt my seght hy/ maer laten/
En dan sal soo't behoort wel eyndigen u praten/
Den nacht is haest voorby/ mijn jagen is nu uyt/
Mijn vrienden wachten my/ niet wetend' wat beduyt/
Wat noot hebt ghy (seght sy) 'tis duyster ick mocht vallen/
En raecken (seght hy) licht in eenige diepe dallen/
Och (seght sy) liefde kan in doncker sich wel bien/
En 'snachts kan alderbest des Minnaers ooge sien/
Maer soo ghy struyckelend' soo sout te vallen kommen
Int doncker aen een steen/ u stootend' wilt niet schroummen/
Denckt vry dat 'taertrijck zijnd' op u verlieft dat doet/
En om een kus alleen te hebben licht u voet/
De Rijckdom van een schat is oorsaeck dick van stelen/
Soo sijn u lippen oock/ die Cyntia doen helen/
Haer silver klaer gesicht/ op dat sy mach behoen/
U siende niet te zijn/ meyneedich om een soen/
Jae derft geheel beschaemt niet uyt de wolcken kijcken/
Voor dat sy het gewelt de Goden heeft doen blijcken/
Het welck d'alscheppende Godin bedreven heeft/
Als sy een sterflick mensch/ een Hemelsch schoonheyt geeft/
Jae wil haer oock met een van dieverp beklagen/
Die 'tgeen dat Goddelick is aen u/ heeft kommen dragen/

Vercke.

Verclerend' u geſicht met Phœbus ſchoone kracht/
Op dat ſy hem beſchaem by daech/ en haer by nacht/
Daerom ſoo heeft ſy oock verkregen vande Goden,
Dat het voornemen dick int ſcheppen wert verboden/
Van die aen alle dinck het eerſte weſen geeft/
En waer door al wat leeft te werrelt adem heeft/
Soo dat de ſchoonheyt wel verſelſchapt 'sgeeſts gebreecken/
En goet verſtandt ſal in een leelick lichaem ſteecken/
Haer handtwerck al-te-mael moet onder-worpen zijn/
Als weſend' nimmermeer volkomen/ druck en pijn;
Ghy ſiet hoe wat ſy maeckt stracks ſoecken te bederven/
De ſieckten die het al in korten tijt doen ſterven/
Als Laſery, en Coorts, en Waterſucht, en Peſt,
Als teeringh die de doodt verſelſchapt in het leſt/
Verkoutheyt, Bloetgangh, licht, Swaermoedicheyt, Geſwellen,
Geraecktheyt, Longerhoeſt, Steen, dulheyt, 'sMaechs ontſtellen/
En alderhand' gebreck krijcht ſy voor haren loon/
Alleen om dat ſy u geſchapen heeft ſoo ſchoon/
Jae d'alderminſte ſieckt van alle dees gebreecken/
Kan in een oogenblick haer ſchoonſte ſchoonheyt breecken/
En eerment wert gewaer/ vertreden met een voet
De fraeyicheyt/ waer op men draecht ſoo hoogen moet/
Verſtandt, wel-ſpreeckentheyt, ſterck Lichaem, lieflijck weſen,
En al dat aen den menſch ſoud' mogen zijn gepreſen/
Vergaet en op een bot ſal niet met allen zijn/
Gelijck de ſneeuw verſmelt in 'smiddaechs Sonne-ſchijn/
En naedemael ſoo ras u ſchoonheyt u kan falen/
Weeſt van u Lichaem milt/ laet niet in u bepalen/
Het gene ghy nu kont terwijl u jeucht noch ſtaet
Door Venus ſoet bedrijff doet hebben van u zaet/
,, En ſlacht van Veſta niet de Nonnen, wiens behagen
,, Onnutte ſchepſelen is geene liefd' te dragen/
,, Een Lampe die niet brandt/ haer oly oock verdroocht/
,, Soo wel als die haer licht ontſteecken zijnde/ toocht/
,, Soud' niet u Lichaem zijn een graff om in te ſwelgen/
,, V nae-komſt die ghy recht dus doende ſout verdelgen/
,, Soo yegelick deed' als ghy/ de werrelt mocht vergaen/
,, En 'tmenſchelijck geſlacht en ſoud' niet blijven ſtaen/
,, Al dat op aerden leeft/ is om wat voorts te bringen/
,, En dat niet doend'/ hoe ſal de werrelt u gehingen/
,, Gelooft mijn ſoete Kint/ ghy doet meer als een moort/
,, Indien ghy van u lijff ſoo ſoete hoope ſmoort/
,, Dies ſout ghy door u ſelfs/ en in u ſelven ſterven/
,, Als Burgers die hun Stadt door binnen-krijch bederven/
,, Als die wiens wreede handt en over dul gemoet/
,, Ontreckt hem van hem ſelfs/ en ſtort ſijn eygen bloet/

„ En als een Vader die zijn eygen ſoon gaet ſlachten/
„ En roept met hem oock uyt zijn naem en zijn gedachten/
„ Op een verborgen ſchat gemeenlijck roeſtinen vint/
„ Maer uytgegeven gelt meer gelt en rijckdom wint/
Jae jae (ſeght hy) ghy wilt/ weer op het oude vallen/
Den kus die ick u gaff/ is dan om niet met allen/
't Beginſel is het eynd'/ het eynd' is het begin/
V woorden ſullen niet veranderen mijn ſin/
Ghy ſwemt al tegen ſtroom/ u arbeyt is verlooren/
V reden konnen my tot liefde niet bekooren/
En by dees ſwarte nacht die duyſter voor ons ſtaet/
Te meer dat ghy my ſeght te meer dat ick u haet/
Al hadt u liefd' geleent thien hondert duyſent tongen/
En datſ' elck meer als d'uw tot luyſteren bedwongen/
Betooverend' 't gehoor/ gelijck het ſoet geklanck/
En 't klinckende geluyt der Zee-Goddinnen ſanck/
Nochtans ſal ick daer van mijn ooren konnen wenden/
En wachten dat u ſtem my brenght in geen ellenden/
Want weet hoe dat mijn hert ſtaet ſchiltwacht in mijn oor/
Op dat geen ſchadelijck gerucht daer komme voor/
Op dat al u gevley en al u ſoete woorden/
Eens komend' in mijn borſt / mijn hert niet en vermoorden/
Het welck nu heel geruſt mocht anders zijn geſtoort/
Indien het al-te-veel u ſmeeckend' woorden hoort/
Neen neen mijn Coningin/ mijn hert is wel te vreden/
Alſt niet bekommert is te hooren uwe reden/
En ſlaept terwijl het is alleen/ en ongequelt/
Niet ſoeckende te ſijn in eenige moeyt geſtelt/
Wat hebt ghy niet geſeyt/ of ick kant weder-leggen/
Wat antwoordt kan ick u niet doen op al u ſeggen/
De wech is wel gebaent/ die ons tot pijne leyt/
En ſoet is dick 't begin van druck en ſwaricheyt/
Ick haet de Liefde niet/ maer wel u vreemde treecken/
Daer door ghy yeder man tot Liefde ſoeckt t' onſteecken/
Ghy ſeght het wort gedaen om kinders/ vreemde vont/
Als Reden wert gemaeckt/ de Koppelaers van ſont/
Heet dit geen Liefde, want Liefd' is opwaerts gevlogen/
Nu Luſt in haere plaets de menſchen heeft bedrogen/
Die vaſt gebruyckt den naem van Liefd' en oock den ſchijn/
Op dat ſy mach al hier te bet ontfangen zijn/
En daer ſy haer gewelt en macht eens komt te ſetten/
Wat doet ſy dan de geen/ die haer ontfanckt beſmetten/
De ſchoonheyt die ſy krijcht/ daer gaet ſy haer op voen/
Als Riſpen die 't gewas bederven weſend' groen/
De Liefd' verquickt het hert als Sonne-ſchijn naer regen/
Luſt is naer ſchoonen tijt/ vuyl weder daer-en-tegen/

De Liefde groept altijt/ en haren Mey blijft staen/
Lusts Winter komt aleer haer Somer sy gedaen/
Liefd' kan haer nimmermeer van haer begeert versaden/
Lust sterft/ als een die heeft haer maegh te seer verladen/
Liefd' is de waerheyt selfs/ en nimmermeer bedriecht/
Maer Lust als zijnde valsch tot allen tijden liecht/
Ick kond' u seggen meer/ maer mijne jonge jaren
Verbieden my/ hier in noch hooger voort te varen/
De stoff is out genoech/ de segger is maer groen/
En ick wil met dees saeck niet hebben meer te doen/
Daerom soo laet my gaen/ want nu wil ick toch henen/
Siet hoe beschaemtheyt is in mijn gesicht verscheenen/
Mijn hert is niet te vreen/ en ick versoey mijn oor/
Die u dus langen tijt/ gegeven heeft gehoor.

Naer

Naer Adonis vertreck.

Door I. W. vander Nisſ.

COntrary tegen een ſijn mijn ſinnen gedreven,
Tot 'tgene dat ick kan, wil ick my niet begeven,
En dat ick niet en kan, daer ben ick toe-geneycht,
Sulcx dat Fortuyn my lacht, en wederomme dreycht,
Ick ſoec het geen my vlucht, ick vlucht die my wil volgen
Ick lieve die my haet, en hate ſeer verbolgen
Die my toont alle liefd', ick ſchrick als ick't bedenck,
Hoe ick met pijn en ſmert, mijn hert met ſuchten krenck,
De *Reden* my verbiedt 'tvolbrengen mijns begeeren,
Den *Wille* en 'tbegeer wilt my 'tcontrary leeren,
De *Reden* wort geſtijft door de prijſlijcke deucht,
Den *Wille* die verwint door 'tvoorſtellen van vreucht,
Ach vleeſchelicke wil, waer toe ben ick gekomen,
Wech reden, wech terſtont, ghy hebt mijn luſt benomen,
Wat is mijn wille keur, wat wilt mijn grage luſt?
Waer is nu mijn verſtandt? hoe woel ick in onruſt?
Waer ſtreckt mijn wenſchen heen te leven of te ſterven?
Wat wil ick beſt de doodt of wel het leven derven?
Wech dolle raſery, wech eer ghy *Venus* doot,
Wech liefde ſonder gront, ick vloeck u luſten ſnoot,
Wat is mijn leven nu, ten is niet meer als quellen,
De doodt my beter waer, dan dit ſoo dick ontſtellen,
Eyndt door u ſchicht, ô doodt mijn overgroot verdriet,
En ſpaert mijn teere borſt noch *God' lÿck* weſen niet,
Maer merct alleen opt punct van mijn bedwelmde ſinnen
Die weder-liefd' door liefd' voor liefde ſocht te winnen,
Doch wert my die ontſeyt, waer door ick onbedacht,
Al wat ter werrelt *Bloeydt in jeuchden*, gantſcht veracht.

'tEynde van Adonis ende Venus.

Hier volcht de Iacht van 'tSwijn,
En oock *Adonis* ſterven,
Dies *Venus* al iſt pijn,
Haer Amoreus moet derven.

Door I. W. vander Niſs.

Aer dat Diana klaer / tot ruſt haer hadt begeven /
Van jagen heel vermoeyt herſcheppend' een nieuw leven /
Aen haer geſpelen reyn / om naer haer out gebruyck
't Pareelſel hares jeuchts / haer ſchoon glinſt'rende Pruyck /
Met nieuw vercierden glans / op't Aertrijck te doen dalen /
Sachmen dat ſchoone kint Adonis met langh dralen /
Maer heeft hem metter haeſt / volgende zijn begeert /
Tot jagen toegeruſt / opt weer-verkregen Peert /
Met Winden wel voorſien / met Bracken naert behooren
Om 'twilt vermoeyde Swijn, uyt zijn leger te ſtooren /
Doch denckend' op het geen / dat hem ſeo onvoorſien /
Van Venus was geſchiet / en om 'tbelet te vlien /
Heeft hy die plaets geſchout / om vry van haer te weſen /
Nam hy een ander wech / mits is de Son gereſen /
Soo dat hy hem int Boſch / vont rechtelijck op den tijt /
Dat 'tvelt noch was bedauwt / dies hy geheel verblijt
Met luſt ontſteecken zijnd' / om 'tſpoor van 'tSwijn te vinden /
Laet hy de Bracken los / en hout by hem de Winden,
Sijn Hengſt die ſtelt hy vaſt aen eenen Boom geknocht /
Den Swijn-ſpriet inde handt / vervolgend' 'tgeen hy ſocht /
Al ſach hy eemch Ree of Haes, doort Boſch paſſeren /
Die ſijne Winden graech deen ſpringen ende keeren /
Soo hielt hy haer nochtans by de leyniſſen ſtaen /
Om dat de luſt tot 'tSwijn hen niet en ſoud' vergaen /
De Bracken die nu hier dan daer doort Boſch heen ſwierden,
Als ſy vernamen 'tſpoor / ſteets baſten ende tierden /
Doch als ſy onverhoets haer vonden op den endt
Vant Boſch / geheel vermoeyt ſijn ſy we'erom gewendt /
Vervolgend' altijt 'tſpoor / tot dat ſy op het giſſen
Van 'tSwijns lucht / 'tleger veyl int rijcken niet en miſſen /
Die diep int Boſch beſet / met hagen ſtruycken dicht /
Als eenen Roover wilt op ſijne hoede licht /
Gelick een Vos ſubtijl / die door ſijn looſe treecken
d'Onnooſel Vogels lockt / 'tbeck in ſijn muyl te ſteecken /
Gelick een kloeck Veltheer / die ſijn Leger beſchanſt /
Veel ſeeckerder is dan / die hem ſonder ſchutz aenranſt /

Gelijck een Reyger die hem siende int benouwen/
Van des ras-vliegenden Valck, om 'tleven te behouwen/
Sich op sijn rugge leght/ en set sijn beck om hooch/
Al waer de grage Valck gantsch onbedacht in vlooch/
Soo heeft dit wreede Swijn, wel hoorende 'tgebeeren/
Gantsch stillekens verwacht/ die hem sochten te deeren/
Dan merckend' dat 'tgebaff/ hem altijt naerder quam/
Jae soo nae dat een Brack, sijn sprongh int leger nam/
Heeft hy met erren moet/ die Brack soo wel gaen treffen/
Benemend' met zijn Snuyt/ haer vinnich bitsich keffen/
Voorts springend' door de Haegh/ door Distels Doorens dicht/
Vermelend' al het geen hem toont voor zijn gesicht/
De Winden los geraeckt/ hem over al bespringen/
d'Een achter d'ander voor/ en hem tot toorn dwingen/
Als het hem met het slaen van sijn Snuyt eens ontlast/
Soo haest loopt het niet voort/ of 'twort al weer verrast/
Sijn wreede tanden scherp/ die werpent al ter neder/
Hoewel de Winden licht/ al springen heen en weder/
Nochtans int langhe lest/ heeft hy hem soo verweert/
Dat al de Winden snel daer lagen doodt ter eert/
De Bracken seer verhit/ tot tergen noch genegen/
Sijn door het langh vervolgh/ int ende gantsch verslegen/
Verwoet door't langh gevecht/ 'tSwijns groote oogen zijn
Als vyerige koolen heet/ en vlammen brandich fijn/
Sijn tanden scherpen fel tot dooden zijn bereydet/
En sijn scheuyns spitsen muyl/ tot moorden gantsch verleydet/
Werpt hy tot inden gront/ en delvet graven wijt/
Tot decken vande geen/ die hy doodt inden strijt/
Sijn borstels stuer en hart op sijnen rugh gebogen/
Recht over-eynde staen/ als hy daer komt gevlogen/
Beschuymt/ verwoest/ verhit/ door Bosch en Haech gestoort/
Draeyend' sijn ooren ras/ als hy maer 'tminste hoort/
Adonis die bedroeft/ verlooren hadt zijn honden/
Volchden haer naer opt spoor/ tot dat hy heeft gevonden
Het leger van het Swijn/ daer hy verwondert sach/
Hoe dat een Brack ter doodt gewondt daer neder lach/
Door toorn gantsch ontstelt/ soo swoer hy by de Goden,
En by Iuppiter selfs dit Swijn verwoet te dooden/
Eer hy yets nutten woud' : maer weynich hy bedacht
De Les van Venus, laes! dien lest voorgaenden nacht/
't Was nu hooch op den dach/ soo dat Auroras stralen
Door 'smiddaechs hittigen brandt/ ontmoeten d'Zuyder palen/
Sulcx dat door haren schijn/ het Swijn als rasend' dol/
Doort drogen van het bloedt/ in sijne wonden hol/
Deed' soecken naer een plaets/ om lommer koel te vinden/
Soo dat het nam sijn keer/ door by de doode Winden,

Waer

Waer langhs Adonis quam/ met den Swijn-spriet gereet/
Om aen het woedend' Swijn, te wreecken zijn groot leet/
Als hy nu dus ontstelt/ het grimmich Dier sach komen/
Heeft hy geheel verstoort/ naer hem zijn cours genomen/
Wel meynende voor eerst/ het Swijn te treffen net/
Doch 'tSwijn seer wel voorsien/ heeft op sijn muyl verset/
Daer naer bracht hy't een slach recht tusschen beyde ooren/
Het welck hem struyck'len deed' ver weckende tot tooren/
Dat onvernufte dier/ welck weer met nieuwen moet/
Verstoort door desen slach/ verwermt het in zijn bloet/
Hem rechten op de been/ en quam daer voorts getreden/
Met sulck voorneem gewis/ Adonis te ontleden/
Den welcken siend' den slach/ spronck achterwaert seer ras/
Wel duchtende terstont/ dat hier zijn leste was/
Doen dacht hy maer te laet op Venus yverich suchten/
Doen merckten hy terstont/ dat hy't niet kond' ontvluchten/
Doen quam hem in den sin/ hoe hy haer hadt veracht/
Doen dacht hy och elaes! op ander soete Jacht/
Gelijck een Schipper die de doodt siet voor sijn oogen/
Gelijck een Visch die voelt het water om hem droogen/
Gelijck een in 'sdoodts noot hoort seggen inden ent/
Hy sterft eylaes hy sterft/ van die hem sijn omtrent/
Soo ist alsnu met hem/ de schoonheyt is hem tegen/
Sijn handen sacht en teer/ de wreetheyt niet bewegen/
Sijn Swijn-spriet hout hy vast/ en doet het geen hy kan/
Tot dat int end eylaes/ het Swijn hem gantsch verwan/
Waer is nu de Goddin? die hem dat hadt ontraden/
Waer is vrouw Venus nu? die met hem was beladen/
Waer is nu haer voorsicht? als sy hem hadt voorseyt/
Waer blijft nu hare hulp? aen die ter neder leyt/
Sy sit in een Bancquet/ by hare med' gespelen/
Sy drinckt den soeten dranck/ Nectar met om vereelen/
Sy denckt niet als op vreucht/ luyst'rend' naer het gesanck/
Der Velt-Goddinnen schoon/ haer stemmen soeten klanck/
Ambrosius goet van smaeck/ en delicaet van geure/
Hout haer veel langer op/ als de gesette eure/
Het was uyt haer gedacht by nae vergeten al/
De Jacht van 'twilde Swijn, doch als zijt weten sal/
Dan sal dees soete vreucht seer bitt're droefheyt baren/
'tWelck haer de vlugge Faem int korte sal verklaren/
Als nu 'tleste gerecht gebracht wert op den Dis/
Van Suycker schoon confijt, en Pasten van Cypris,
Soo wert int midden juyst voor Venus opgedragen/
Een Hoff van Marcepeyn, seer schoon naer elcx behagen/
Waer in men speuren kond' veel boomen van Caneel,
Giroffel planten oock/ Muscaten een goet deel/

En onder op den gront/ daer sachmen schoon en aerdich/
Een liffelicke Jacht van wilt-braedt ras en vaerdich/
Soo haest als Veuus sach dees Jacht/ quam in haer sin
De toebesteimde Jacht van 'tSwijn, doen viel haer in
Te scheyden daer van daen/ gelijck sy dadelick dede/
Haer rechtend' over end' begeerde sy een bede/
Van het geselschap eel/ die haer wert g'accordeert/
Want niemandt die daer was/ en weygerd' haer begeert/
Sy badt om haer afscheyt/ door hoochdringende reden/
Met vast vertrouwen op 'tgeselschaps goede zeden/
Dat niemandt volgen soud' het spoor haers wagens naer/
Alsoo sy maer alleen ter plaets van noode waer/
De Muysen driemael drie/ die haer bezijden saten/
Vraechden haer seer beleeft/ waerom wilt g'ons verlaten/
Sy sloech op hare borst/ en sprack met goe manier/
Den tijt en lijt het niet/ want ick moet stracx van hier/
Den Wagen was gereet/ haer Duyven ingespannen/
Die Venus licht ter vlucht/ latend' haer raschept kannen/
In een minuyte tijts gantsch uyt gesichte bracht/
Tot in het dicke Bosch omtrent de wreede Jacht/
Alwaer sy stracx vernam een sucht soo hert gedrongen/
Wt binnenste des herts van Adonis besprongen/
Door dien het Swijn verhit naer hem geschoten quam/
En hem onweerbaer nu by d'heuchenisse nam/
Hem werpend' neer ter aerdt/ met sijne wonden bloedich/
Suchtende sucht op sucht/ door smerte overvloedich/
't Welck Venus citteren deed' en beven als een bladt/
Die vol van pijn belaen van haren wagen tradt/
Wringend' haer handen teer met klagen ende kermen/
Neemt sy Adonis op in haer sneeu-witte ermen/
Hadt ghy doen eens gesien/ hoe haer bedruckt gesicht
Steets straelde op haer Lieff/ die daer verslagen licht/
Ten was noyt meer gesien/ hoe dat de bracke tranen
Al biggelend' op haer borst/ des droefheyts druck vermanen/
Haer noot was ongehoort/ haer pijne was soo groot/
Dat geen gelijck'nis hadt/ jae swaerder als de doot/
Sy sprack tot hem int lest/ och Lieff most ick dit leven/
Och mocht ick door mijn doodt u 'tminste leven geven/
Och mocht ick door dees handt nu enden mijn verdriet/
Och mocht ick sonder schant/ door 'Goddelijck gebiet
Mijn selven dooden nu/ soo waer ick noch te vreden/
Maer neen Lieff/ och mijn hert kleyn-achtingh van mijn reden/
Is oorsaeck van u doodt/ denckt eens wat ick u badt/
En wat ick u voorsend' met traende wangen nat/
Antwoort my doch/ mijn troost/ hebt ghy gantsch geen gevoelen/
Mijn eenich toeverlaet/ stilt dit soo bitter woelen/

Och toont my voor 'tleſt een teecken met u handt/
Dat ghy voor weder-liefd' my laet u hert te pandt/
Daer met gaff hy een ſucht/ doch kont een woordt niet ſpreecken/
Dies Venus teere hert door groot verdriet docht breecken/
Sy valt in ſwijm daer heen/ en ſoo veel tranen ſtort/
Dat haer Roos-verwich kleur/ als doodts Figure wort/
Als een die voor haer ſiet de doodt ſonder genade/
Niet denckende op hulp of trooſt/ dan al te ſpade/
Alſoo iſt laes met haer/ ſy heeft hem in haer ſchoot/
Die haer ſoo onbedacht aen deed' ſoo grooten noot/
Hy wert int leſt ſoo ſlap doort bloeden uytter maten/
Dat ſijne wangen root haer verw gantſch verlaten/
Sijn lippen als korael veranderen ſoo bleeck/
Dat ſijn geſicht eylaes niet meer het ſelf geleeck/
Als Venus nu tot haer een weynich was gekomen/
En dat ſy heeft de doodt van Adonis vernomen/
In haren ſchoot geſtreckt/ doen ſloot haer hert terſtont
Van rouw en grooten druck/ wert bleeck om haren mont/
Noyt ſulcken vreemde ſtuck en heeftmen ſien gebeuren/
Noyt was in 'swerrelts ront geſien ſulck bitter treuren/
Noyt doodt ſoo ſeer beſchreyt/ noyt dach ſoo droevich was/
Noyt onverdiender doodt men in Cronijck opt las/
Noyt was de werrelt laes tot weenen meer genegen/
Noyt ongeneucht en kond' den menſchen meer bewegen/
Als deſe ſonder maet daer liefde ſterft van pijn/
En daer des werrelts jeucht gedoodt wort van een Swijn,
Adonis was alleen een wonder deſer aerden/
In ſchoonheyt geens gelijck als ons Naſon verklaerden/
Sijn hayr was als fijn van gout/ door 's Meeſters konſt ſeer net
Getrocken/ over fijn in ſchoon Albaſt geſet/
Sijn voorhooft ſchoon en glat van rimplen was bevrijdet/
Sijn wijnbrauw booghſ-gewijs Natura ſelfs beſtrijdet/
Sijn oogen als een Valck, ſijn kaeckſkens vermilioen/
Sijn oorſaeck dick geweeſt van 'twenſchen om een ſoen/
Sijn lipkens als Corael, en ſijn ſneeu' witte tanden/
Sijn als een Peerle ſnoer geſtelt in goude banden/
't Beſneden ront aenſchijn met ſijnen klaren glans/
Is nu verduyſtert heel door deſe droeve kans/
Nu is de liefd' als doodt/ doch is noch niet begraven/
Wie ſal haer flaeuwe ziel doch met verquickingh laven?
Wie ſal haer hulpe doen? wie trooſt haer nu int endt/
Wie geeft haer nu een ſoen? gelijck ſy was gewendt/
Om haer uyt deſe flaut weer tot haer ſelfs te bringen/
Ten zy ſy door de kracht van liefde quam t'ontſpringen/
O ſchoone Coningin, bedenckt doch uwen ſtaet/
En doodt u ſelven niet/ om dat u qualick gaet/

 Want

Want sonder u soo waer de werrelt gantsch verloozen/
Door uwen fellen brandt wiert Adonis gebooren/
Door schand'lijcke begeert wiert Mirra soo belust/
Dat sy haers Vaders mont sonder sijn weten kust/
Daer van dit schoone Kint oneerlijck is ontfangen/
Dit Kint (segh ick) dit Kint/ doet Venus ziel verlangen/
Hier heeft Natuer getoont een wonder ongesien/
Zijn Moeder volchde liefd'/ Adonis ginghse vlien/
Zijn Moeder was vol brandt/ sijn hert breeckt schier van kouwe/
Zijn Moeder Venus dient/ hy brenght haer ziel in rouwe/
Zijn Moeder baerden hem door hulp van een Goddin/
Adonis obstinaet doodt Venus vrouw der min/
Gelijckmen siet de Zee door Noorden wint beroeren/
Gelijck een Leger-volcks beweecht door de Tamboeren/
Gelijck een Ruyter kloeck door der Trompetten klanck/
Terstont is op de been/ en in zijn Harnasch blanck/
Soo haestich was de Faem tot door de lucht gevlogen/
Tot in Iupiters Sael hem stellende voor oogen/
Den jammer vande Liefd' 'twelck Mars terstont vernam/
Verblijt dat 'twilde Swijn, soo recht te tijde quam/
Bedanckend' in zijn hert Diana uytter maten/
Om dat hy 't Swijn met kracht vervullend' quam ter baten/
Om hem soo sonder moeyt te wreecken van zijn leet/
Die Venus door de liefd' Adonis hem aendeet/
Om sijn jaloers gemoet door Adoni doodt te stillen/
Want Venus hadt van hem in langh niet hooren willen/
Dies hadt Diana 'tSwijn, versterckt met sulcken kracht/
Dat 'tKint van Mirra wert van hem ter doodt gebracht/
De ander Goden 'tsaem die waren seer beladen
Met Venus de Goddin, of haer de doodt mocht schaden/
Maer Inpiter die sprack/ sy is onsterffelick/
Haer Godd'licke Natuer, die leeft soo wel als ick/
Ten is niet meer als swijm/ mits quam sy tot haer selven/
Met biggel tranen brack/ die uyt haer oogen welven/
Met suchten bitter bangh/ wringht sy haer handen teer/
Sy werpt haer om en om/ sy keert haer gins en weer/
Sy treckt haer gout geel-hayr door jammer uyt den hoofde/
Sy slaet op hare borst/ haer stemme gantsch verdoofde/
Sy scheurt haer sleuyer rijck/ met stucken gantsch van een/
Sy vloeckt haer schoon cieraet/ haer Baggen groot en kleen/
Sy is als rasend' dol/ haer oogen sich verkeeren/
Sy roept int endt verwoet/ met ysselick gebceren/
Komt Susters alle drie/ die raserijen helpt/
Komt Tissiphone wreet/ Alecto Megeza, stelpt
Dit woelende torment van mijn bedwelmde sinnen/
Die liefd' haer wetten stelt/ en haer Lieff niet mach winnen/

Ten

Ten leſten ſtaet ſy op/ en grijpt of ſy yet ſach/
Daerſ' haer aen wꝛeecken mocht/ maer grijpt niet als den dach/
Sy ſchut en beeſt van pijn/ en weet niet waert haer lettet/
Dan loopt ſy/ dan ſtaet ſy/ en niet een voet verſettet/
Gelijck een dullen geeſt gantſch buyten haer vernuft
Staet ſy en ſiet bedꝛuckt/ doch in haer ſelven ſuft/
Sy is gantſch buyten weet/ ſy acht geen dingen meer/
Sy ſiet haer Koets daer ſtaen/ niet wetende wanneer
Sy daer gekoemmen was/ dan als ſy haren voet
Op de Poꝛtiere ſtelt/ verandert al haer bloet/
Want ſy kreech int geſicht het lichaem haerder hoopen,
Dies met de traen in d'oogh is ſy daer toe geloopen/
Hem lichtende het hooft/ lecht het in haren ſchoot/
En met een dꝛoef gelaet ſy hem de boꝛſt ontſloot/
Och Lieff ſeght ſy/ mijn Hert/ dit heb ick van te vooꝛen
V langen tijt vooꝛſeyd'/ doch wout daer naer niet hooꝛen/
Dit was het geen ick ſagh in viſioen bedeckt/
Hoe dooꝛ een Swijn verſtooꝛt ghy wert op d'aerdt geſteckt/
En dat u bloedt de aerdt met plaſſen hadt begoten/
Welck vooꝛſtel (my eylaes) ſoo hertich heeft verdꝛoten/
Maer Lieff zijt ghy dan doodt ? of iſt noch maer de vꝛees/
Die mijn dit meynen doet/ och neen dit's doode vlees/
Dit is geen dꝛoom/ geen ſchijn/ geen vooꝛſtel noch geen wanen/
Dit is de waerheyt ſelfs/ ick mercke noch de tranen/
Op ſijne wangen bleeck die hy dooꝛ bitter pijn/
Geſtoꝛt heeft eer de doodt ſijn hert/ kond' meeſter zijn/
Nu is ſijn reynen mont en oogen gantſch geloocken/
Nu is de ſchoonheyt gantſch van zijn aenſchijn gebꝛoocken/
Nu is 'tRooſverwich kleur van hem geſcheyden heel/
Nu is ſijn Ziel eylaes/ int Eliſeus Pꝛieel/
Doch ſal indien ick kan ſijn naem hier eeuwich blijven/
Jae datmen van ſijn doodt van eeuw tot eeuw ſal ſchꝛijven/
Indien Proſerpina van Mente groeyen deed/
Hoſmunte om haer naem te ſpꝛeyden wijt en bꝛeed/
Sal ick dan niet ſoo wel de doodt Adonis wꝛeken/
En jaerlijcx t'ſijnder eer vertoonen eenich teken//
Ten ſal u felle doodt niet gaen naer uwen wil/
Om mijn Adonis ſoo van d'aerd' te rocken ſtil/
Ick ſal dooꝛ mijn vernuft en Goddelick beſtieren/
Wel maecken datmen noch den dach ſijns doots ſal vieren/
Dit dick geronnen bloedt dat hier nu licht geſtoꝛt/
Wilick eer weynich tijts dat daer een bloem af woꝛt/
Mits dien nam ſy een bus met koſtelijcke kruyden/
Seer kleyn gepolveriſeert gekommen uyt den Zuyden/
Daer met ſy 'tbloedt beſpꝛengt/ dat ſwellende begint
Te woꝛden als een bloem/ diem' hedenſdaechs noch vint/

Die

Die d'Arboristen wis/ nu een Flabroose noemen/
Die bloets koleur noch heeft verd' boven ander bloemen/
Die jaerlijcx ons vertoont/ haer ongestadicheyt/
Wanneer den Zuyden wint haer licht ter neder leyt/
Neemt hier Exempel aen ghy jonckheyt trots hoovaerdich/
Die niemandt acht noch eert/ u selven hout te waerdich/
Adonis liefd' hem selfs/ hy spotten met de min/
Hy achte liefde niet/ hy vloeckte wil en sin/
Hy denckt dat opter aerd' niet is dat hem kond' deeren/
Hy meynt dat schoonheyt laff sijn leven sal verweeren/
Hy trotst hem op sijn jeucht/ hy seyt hy was te jonck/
Hy dacht noch langen tijt te houden desen pronck/
Hy wilt hem selven noch een menichte van jaren/
Onthouden sonder noch liefds schatten te vergaren/
Hy dacht het was noch vroech niet achtende 'tvermaen/
Van Venus klaer beduyt/ als sy hem deed' verstaen/
Dat 'smenschen schoonheyt endt als bloemkens op de velden/
Dies bruyckt in tijts u tijt/ gelegentheyt komt selden/
Sy hadt hem al vertoont/ de sieckten die Natuer
Hier onderworpen was/ in des menschen Figuer/
Sy hadt hem voorgestelt Narcisse en sijn sterven/
Sy hadt hem oock vertelt/ Echo en sijn bederven/
Maer hy heeft niet geacht haer reden en bewijs/
Sy heeft hem menich schoon exempel elck om prijs/
Vertoont tot onderricht om sijn sinnen te trecken/
Tot minnen maer eylaes/ sy kont hem niet verwecken/
Op een verborgen Schat seyt sy veel roest men vint/
Maer uytgegeven Schat, meer schat en rijckdom wint/
Indien ghy seyd' sy/ oock niet wilt u stam verbreyden/
Natura selfs sal u uyt 'swerrelts eeuw doen scheyden/
Noch mocht sy sijn wreet hert tot liefde locken niet/
Waer door tot straff van hem/ dit jammer is geschiet/
Hadt hy sijn liefde niet/ soo op sich selfs geleydet/
Sijns lendens vrucht hadt hem door liefde wijt gespreydet/
Nu is sijn stamme doodt/ daer blijft niet als den naem/
Die tot een voorbeeldt staet van obstinate Faem,
Wat heeft hy nu verdient/ hy woud' hem selven sparen/
Ist niet geschiet/ gelijck hem Venus ginck verklaren/
Hy is hier wech geruckt/ eer dat hy't hadt verwacht/
Den dach zijns jeuchts nam endt eer hy begeerde nacht/
Als Venus nu haer wil aen zijn bloet hadt bewesen/
Tradt sy weer op haer Koetz/ de Duyven zijn geresen/
Haer voerend' op Parnas ter plaets/ soo Nason schrijft/
Daer sy met haren Soon bloeynd' in Ieuchden blijft/

I. W. vander Niss.

FINIS.